

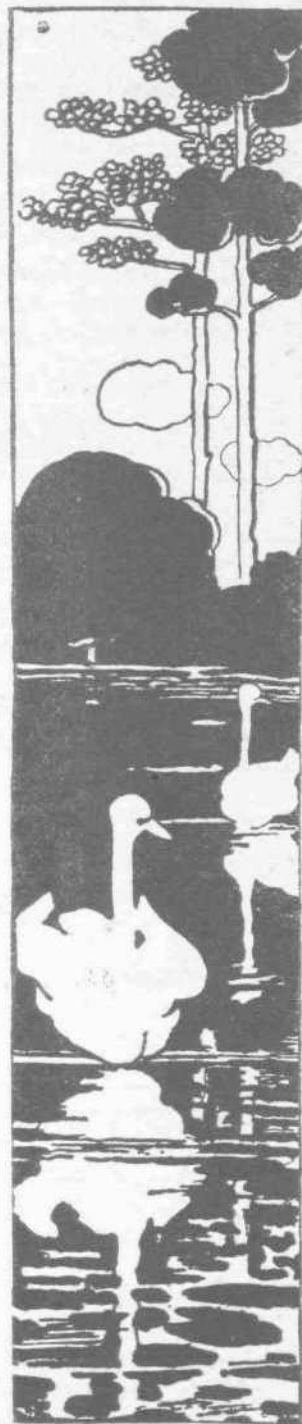
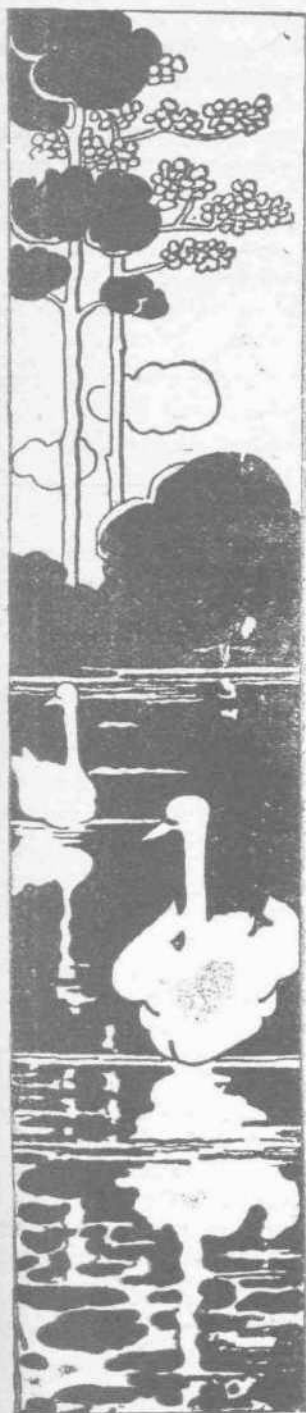

Τὸ φύλλον 10 λεπτά

3 Ἰουλίου 1916

Ἄρθ. 37

Η ΠΕΙΟ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

Η ΜΙΣ ΝΤΟΡΜΑ ΛΕΗ

Ἡ ὀραιότατη χορεύτρια, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα εἶνε τὸ γνωστότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο εἰς τοὺς θεατρικοὺς κύκλους τοῦ Λονδίνου. Ἡ μίς Λέη χορεύει εἰς τὸ θέατρον «Ἀνιέλφιν» τῆς ἀγγλικῆς πρωτευούσης μαγεύουσα κάθε βράδην τοὺς λονδινέζους μὲ τὴν τέχνην τῆς, τὴν ὀμορφίαν τῆς, τὴ χάριν τῆς.

Η "ΚΥΡΙΑΚΗ,"

Εκδομένη υπό των Εκδοτικών Κατασκευαστών της "Ακροπόλεως" Ίδιοκτήτης: ΒΑ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΣΙ Έτησία διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δραχμαὶ 6 Ἐξωτερικὸν Φράγκα 10

ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ ΜΑΝΙΑΙ ΕΠΙΔΗΜΙΑ ΦΙΛΗΜΑΤΩΝ

(Βροχή φιλημάτων. - Τί γίνεται στην 'Αμερικκή' και στην 'Αγγλία. - Ἐπιστροφὴ φιληματομαχῶν κορεῖων καὶ ἀνδρῶν).

Σὲ κάποιον μέρος τῆς Γαλλίας τῆς προάλλες μιὰ κομμωτὴ δεσποινὶς εἶχε τραλλάνει εἰς ἑαυτὴν ἑνα "Αγγλὸν" ὃς οἷστος εἶχε κάμει κάποιαν ἡρωϊκὴν πράξιν.

Ὁλοι οἱ θῆλειες ἐκεῖνοι ἀκροατὰι ἐκόντησαν νὰ τραλλασθῶν ἀπὸ τὴν χαρὰν τῶν.

Τὸν ἀγκάλιασε τοῦλάχιστον δώδεκα φορές, καὶ δὲν θὰ ξεκολλοῦσε ἀπὸ πᾶνω τῶν, ἄν δὲν τὴν ἐπορωχνε κάποια ἄλλη θαυμάσια τοῦ ταλαίπωρου στρατιώτου, ἡ ὅποια ἀνυπομονοῦσε νὰ τοῦ δείξῃ καὶ αὐτὴ τὴν ἐκτίμησιν τῆς μετ' ἐν ἴδιον γυναικῶν τρέπον.

Καίτοι ἐξήγησαν νὰ ἐπαναλάβωσιν τὸ ἴδιον καὶ μετ' ἐν συνήγορον, ἀλλ' οὗτος ἰώθαλε σὰ πόδια. Τότε ἔπεσε εἰς τὴν προσοχὴν τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, τὸ ἴδιον δὲ εἶχε καὶ οἱ ἄλλοι πρὸς τὴν τοῦ τυχήματος ἄπο δειρήνη ἐν συνοδείᾳ πολλῶν κόσμου.

Ἄλλοι οἱ ἄλλοι εἶσαν ἡρωϊκοὶ ἀπὸ τὸ ἐναγκαλισμοῦς αἱ ἐθνικιστὶκοὶ ἐκεῖνοι γυναῖκες ἔστρεψαν τὴν προσοχὴν τῶν εἰς τοὺς διακόρους τῆς ἐκκλησίας, καὶ τοὺς μετεχειρίσθησαν μετὰ τὰς ἰδίας ἐκδηλώσεις ἀγάπης καὶ συμπαθείας.

Καίτοι ἐξήγησαν νὰ ἐπαναλάβωσιν τὸ ἴδιον καὶ μετ' ἐν συνήγορον, ἀλλ' οὗτος ἰώθαλε σὰ πόδια. Τότε ἔπεσε εἰς τὴν προσοχὴν τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, τὸ ἴδιον δὲ εἶχε καὶ οἱ ἄλλοι πρὸς τὴν τοῦ τυχήματος ἄπο δειρήνη ἐν συνοδείᾳ πολλῶν κόσμου.

Τοῦτο μᾶς ἐνημιθεῖ ἕνα ὁμοιον περιστατικὸν τοῦ ἔπολογαυῦ Χόμπσον, τοῦ ἥρωος τοῦ Μέρικμα. Ὅταν ἐξετέλεσε τὸ ἥρωϊκὸν ἐκεῖνον καθήκον, χιλιάδες "Αμερικανίδων, κομμωτῶν καὶ γυναικῶν, ἐμῆσαν στὴ γραμμὴ γὰρ νὰ τῆς φιλῆσῃ.

Καίτοι ἐξήγησαν νὰ ἐπαναλάβωσιν τὸ ἴδιον καὶ μετ' ἐν συνήγορον, ἀλλ' οὗτος ἰώθαλε σὰ πόδια. Τότε ἔπεσε εἰς τὴν προσοχὴν τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, τὸ ἴδιον δὲ εἶχε καὶ οἱ ἄλλοι πρὸς τὴν τοῦ τυχήματος ἄπο δειρήνη ἐν συνοδείᾳ πολλῶν κόσμου.

Ἄλλοι οἱ ἄλλοι εἶσαν ἡρωϊκοὶ ἀπὸ τὸ ἐναγκαλισμοῦς αἱ ἐθνικιστὶκοὶ ἐκεῖνοι γυναῖκες ἔστρεψαν τὴν προσοχὴν τῶν εἰς τοὺς διακόρους τῆς ἐκκλησίας, καὶ τοὺς μετεχειρίσθησαν μετὰ τὰς ἰδίας ἐκδηλώσεις ἀγάπης καὶ συμπαθείας.

Καίτοι ἐξήγησαν νὰ ἐπαναλάβωσιν τὸ ἴδιον καὶ μετ' ἐν συνήγορον, ἀλλ' οὗτος ἰώθαλε σὰ πόδια. Τότε ἔπεσε εἰς τὴν προσοχὴν τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, τὸ ἴδιον δὲ εἶχε καὶ οἱ ἄλλοι πρὸς τὴν τοῦ τυχήματος ἄπο δειρήνη ἐν συνοδείᾳ πολλῶν κόσμου.

Ο ΧΟΜΠΣΟΝ ΑΙΡΕΙ ΘΡΙΑΜΒΟΥΣ ΜΕ ΤΑ ΦΙΛΙΑ

Ἐν μέσῳ τῶν ἀναφανήσεων "Ὁ τί γινώσκος ποὺ εἶναι", αἶσιν τόσο συμπληρωτικῶς, ὃ Χόμπσον ἔκωψε τὴν ἐμφάνισίν του καὶ ἐμῆσαν φιλιὰ δεξιά καὶ ἀριστερά, ὅσο ποὺ εἶται μάλιστα τὸ τραῖνον νὰ ἐξακολουθῆσῃ τὸν δρόμον του. Παρομοίως οἱ ἀπὸ ἐπιπολεῖσθαι εἶς ἄλλας πόλεις, καὶ εἶναι πολλὴ πιθανὸν διὰ τὸ ἥρωος τοῦ Μέρικμα εἶχε φιλῆσει περισσοτέρας γυναικᾶς, παρὰ οἰσδήποτε ἄλλος σὺν κόσμῳ.

ΠΕΝΗΝΤΑ ΔΟΛΛΑΡΙΑ ΠΡΟΣΤΙΜΟΝ

Ἐπὶ τῇ ἐναίρει τῆς ἐπαύσεως ἐν τῇ Ἀπριλῆς Ἀφρικῆς τῶν Αὐτοκρατορικῶν Ἐθελωτῶν τοῦ Λονδίνου, ἔγινε πανηγύρι ἀπὸ φιλιὰ εἰς τὸ Λονδίνον. Παρῶν ἀπὸ θερμῶν δειξ γένους καὶ ἀπαλλήλους ἐργασταίων ἐγύριζαν σιτὸς δρόμους καὶ ἐφιλοῦσαν καὶ γυναῖκα ἢ κορίτσι ποὺ ἔφευγε σὰ χέρι αὐτοῦ.

Ἄλλοι οἱ ἄλλοι εἶσαν ἡρωϊκοὶ ἀπὸ τὸ ἐναγκαλισμοῦς αἱ ἐθνικιστὶκοὶ ἐκεῖνοι γυναῖκες ἔστρεψαν τὴν προσοχὴν τῶν εἰς τοὺς διακόρους τῆς ἐκκλησίας, καὶ τοὺς μετεχειρίσθησαν μετὰ τὰς ἰδίας ἐκδηλώσεις ἀγάπης καὶ συμπαθείας.

Ἄλλοι οἱ ἄλλοι εἶσαν ἡρωϊκοὶ ἀπὸ τὸ ἐναγκαλισμοῦς αἱ ἐθνικιστὶκοὶ ἐκεῖνοι γυναῖκες ἔστρεψαν τὴν προσοχὴν τῶν εἰς τοὺς διακόρους τῆς ἐκκλησίας, καὶ τοὺς μετεχειρίσθησαν μετὰ τὰς ἰδίας ἐκδηλώσεις ἀγάπης καὶ συμπαθείας.

Ἄλλοι οἱ ἄλλοι εἶσαν ἡρωϊκοὶ ἀπὸ τὸ ἐναγκαλισμοῦς αἱ ἐθνικιστὶκοὶ ἐκεῖνοι γυναῖκες ἔστρεψαν τὴν προσοχὴν τῶν εἰς τοὺς διακόρους τῆς ἐκκλησίας, καὶ τοὺς μετεχειρίσθησαν μετὰ τὰς ἰδίας ἐκδηλώσεις ἀγάπης καὶ συμπαθείας.

Ἄλλοι οἱ ἄλλοι εἶσαν ἡρωϊκοὶ ἀπὸ τὸ ἐναγκαλισμοῦς αἱ ἐθνικιστὶκοὶ ἐκεῖνοι γυναῖκες ἔστρεψαν τὴν προσοχὴν τῶν εἰς τοὺς διακόρους τῆς ἐκκλησίας, καὶ τοὺς μετεχειρίσθησαν μετὰ τὰς ἰδίας ἐκδηλώσεις ἀγάπης καὶ συμπαθείας.

Ἄλλοι οἱ ἄλλοι εἶσαν ἡρωϊκοὶ ἀπὸ τὸ ἐναγκαλισμοῦς αἱ ἐθνικιστὶκοὶ ἐκεῖνοι γυναῖκες ἔστρεψαν τὴν προσοχὴν τῶν εἰς τοὺς διακόρους τῆς ἐκκλησίας, καὶ τοὺς μετεχειρίσθησαν μετὰ τὰς ἰδίας ἐκδηλώσεις ἀγάπης καὶ συμπαθείας.

Ἄλλοι οἱ ἄλλοι εἶσαν ἡρωϊκοὶ ἀπὸ τὸ ἐναγκαλισμοῦς αἱ ἐθνικιστὶκοὶ ἐκεῖνοι γυναῖκες ἔστρεψαν τὴν προσοχὴν τῶν εἰς τοὺς διακόρους τῆς ἐκκλησίας, καὶ τοὺς μετεχειρίσθησαν μετὰ τὰς ἰδίας ἐκδηλώσεις ἀγάπης καὶ συμπαθείας.

εισεθῆκε ἀπὸ τὴν μάχην αὐτὴν τοῦ φιληματοῦ εἰσῆλθεν εἰς ἕνα τραῦμα εἰς Νέαν Ἰόρκην. Πρὸς μεγάλην ἐκπληξίν τῶν ἐπιβατῶν ἀρχίσαν ἀμέσως νὰ φιλῆ ὅλες τῆς γυναῖκες ποὺ ἦσαν σὺν τῷ τραῦμα καὶ σχεδὸν τῆς εἶχε φιλῆσει ὅλες, πρὶν ἢ προφθάσωσιν νὰ ἀνακτῶσιν τὴν παρουσίαν τοῦ πνευματικῶν τῶν.

Ἄλλὰ μιὰ ἐξ αὐτῶν τοῦ ἔδωκεν ἕνα γέρον ἡρώως κατὰμονον, δι' ὃ καὶ ἐκεῖνος ἐπήδησεν ἀπὸ τὸ τραῦμα καὶ παρ' ὀλίγον νὰ τσακισθῇ. Ἐσηκῶθη πάλιν, ἐτράβησε περὶ καὶ ἔσκασε ἕνα φιλὸν εἰς τὸ πρόσωπόν τῆς πρώτης κυρίας ποὺ συνήτησε.

Ἄλλοι οἱ ἄλλοι εἶσαν ἡρωϊκοὶ ἀπὸ τὸ ἐναγκαλισμοῦς αἱ ἐθνικιστὶκοὶ ἐκεῖνοι γυναῖκες ἔστρεψαν τὴν προσοχὴν τῶν εἰς τοὺς διακόρους τῆς ἐκκλησίας, καὶ τοὺς μετεχειρίσθησαν μετὰ τὰς ἰδίας ἐκδηλώσεις ἀγάπης καὶ συμπαθείας.

Ἄλλοι οἱ ἄλλοι εἶσαν ἡρωϊκοὶ ἀπὸ τὸ ἐναγκαλισμοῦς αἱ ἐθνικιστὶκοὶ ἐκεῖνοι γυναῖκες ἔστρεψαν τὴν προσοχὴν τῶν εἰς τοὺς διακόρους τῆς ἐκκλησίας, καὶ τοὺς μετεχειρίσθησαν μετὰ τὰς ἰδίας ἐκδηλώσεις ἀγάπης καὶ συμπαθείας.

Ἄλλοι οἱ ἄλλοι εἶσαν ἡρωϊκοὶ ἀπὸ τὸ ἐναγκαλισμοῦς αἱ ἐθνικιστὶκοὶ ἐκεῖνοι γυναῖκες ἔστρεψαν τὴν προσοχὴν τῶν εἰς τοὺς διακόρους τῆς ἐκκλησίας, καὶ τοὺς μετεχειρίσθησαν μετὰ τὰς ἰδίας ἐκδηλώσεις ἀγάπης καὶ συμπαθείας.

ΕΥΘΥΜΑ

Ὁ δικαστὴς. - Ἐσὺ ἕνοχος ἢ ἀθῶος; Ὁ κατηγορούμενος. - Εἶμαι ἐδῶ διὰ νὰ τὸ μάθω. Ἡ δούρα δεσποινίς. - Ποῖα εἶνε ἡ τιμὴ τοῦ ζεύγους; τοῦτο τῶν χειροκτύπων; Ὁ ἔμπορος (χρυσέντος). - Ἐνα φιλὸν δεσποινίς.

Ἡ δεσποινίς. - Πολλὴ καλὰ. Ἐπαιροῦσθε νὰ μοὶ δώσετε τρία ζεύγη. Θὰ στῆλω τὴν... γιὰ μὲν καὶ σὰς πληρῶσθαι σήμερον τὸ ἀπόγευμα... *

Ο ΘΩΜΑΣ ΜΠΟΥΡΟΥΣΣΕ

Μέσα σὲ μιὰ λέσχην ἱερῶς καθισμένοι γέροντες ἀπὸ τραπέζι συζητοῦσαν περὶ διαφόρων ζητημάτων, ὅταν αἴφνης εἰς ἐξ αὐτῶν, Ὄθωμᾶς ὄνοματι λέγει μὲ ὑπερηφάνειαν.

Νὰ σὲ πῶ, φίλοι μου, ἐγὼ μπορῶ νὰ πῶ ὅτι ἐπὶ εἰκοσι ὀλόκληρα ἔτη δὲν ἔβλα πῶ τὸ σπύριγμα μου, δὲν ἔπαιξα χαρτὰ οὔτε ἐμάλωσα μὲ κανένα σπύριγμα μου.

Μετ' ὀλίγου σιγητὰς ἐπιμόνον σιωπῆς ὁ δεύτερος τῆς παρέας παρετήρησε ἠλιθερῶς. - Μπαρῶ. Ὄθωμᾶ καὶ ἐγὼ νὰ μποροῦσα νὰ πῶ αὐτό.

Καὶ δὲν τὸ λέξ; λέγει ὁ τρίτος ἄνθρωπος, πῶς ὁ Θωμᾶς τὸ εἶπε;

δασ», τὴν ὅποιαν ὁ ἴδιος διηθῶνε ὅχι μόνον εἶνε γνωστὸν εἰς τὸ ἀμερικανικὸν κοινόν, ἀλλὰ καὶ ἐφείλκετο τὴν προσοχὴν παντὸς διανοουμένου τοῦ νέου κόσμου. Ὁ «Προμηθεὺς» καλλιτεχνικώτατα τυπωμένος, πολυσελίδος, μετ' ἐκλεκτῆν ἔκδοσιν ἀμφιβολία, διὰ τὴν καταστῆ μιὰ ἀπὸ τὰς καλλιτέρας ἑλληνικᾶς ἐφημερίδας τῆς Ἀμερικῆς.

Ἐλλειψίς πρακτικῶν πνεύματος.

Εἰς ὅποιον θερινὸν κέντρον καὶ ἄν πάη καὶ νεῖς πάντα θὰ παρατηρῆσθαι τὴν ἑλλειψιν πρακτικοῦ πνεύματος στὴν Ἑλλάδα. Τὴν περαιομένην Κυριακὴν πῆγα εἰς τὸ Χαλάνδρι, μιὰ ἐξοχὴ τῆς ὁποίας τὸ ἀπαράμιλλον δάσος δῆπερ νὰ προσελθῆ χιλιάδες Ἀθηναίους τοῦλάχιστον πρὸς ἑορταστικὸν ἡμέρας. Ἀλλὰ πῶς θὰ πάτε; Πρέπει νὰ πάγετε τὸ τραῦμα καὶ νὰ πάτε στυλὸν Ὅσων. Πρῶτον πρὸβλεψα. Ἐπειτα ἀπὸ τοῦ ὄθων πρόπει νὰ πάγετε τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο ἀποκλιθῆτα ποὺ ἔξικουσαν καθετέρω καὶ νὰ πάτε στυλὸν Χαλάνδρι. Ἀπὸ τῶν πρῶτων προβλεψα. Καὶ ὅμως μ' ἔλ' αὐτὰ ὁ κόσμος συνοδοῦμενος, παλαίων, ἀπομένον ἡγῆται, ὅσοι ὅμως κέντηται τὴν ἀνοχὴν αὐτῆν. Ἄν ἐπήγετε καλλιτέρας συγκοινωνία θὰ ἐπιγαίαν δεκαπλάσιον, ἐπιπλέον ἂν ἐπὶ ἄνω ἀνθρωπίνωτα ἁριστοτέρας καὶ καρεντεῖα ὅχι μόνον στυλὸν Χαλάνδρι ἀλλὰ εἰς ὅλα τὰ θερινὰ κέντρα, εἰς τὰ ὅποια εἶται τὸ παρόντος κοροϊκτικῶς γίνουσαν τὸν κόσμον.

Τὰ σκυλιὰ τοῦ Σαὶν Μπερνάρ.

Ὁ παρὼν πόλεμος ἐδοκίμασε καὶ ἔδωκεν εὐκαιρίαν ὅχι μόνον εἰς τοὺς ἀνθρώπους ν' ἀναπτύξωσιν τὴν ἰκανότητάς τῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ζῷα. Πολύτιμοι εἶναι αἱ πηγετοῖαι, ὅπως γράφει Ἀγγλὸν νοσοκόμος, τὰς ὁποίας οἱ κῆρες τοῦ Σαὶν Μπερνάρ προσφέρουν εἰς τὸν Ἐρυθρὸν Σταυρὸν. Ἀγγηροῦτες τὰς σφαίρας καὶ τὰς δόξιδας ὁμοῦν μέσα στὴν φωτιά τῆς μάχης καὶ σῶζον τοὺς πληρωμένους, δυνάμενοι νὰ διακριθῶσιν ἐκ τῶν περὶν εἶνε νὰ χροὺς ἢ τραυματίας. Εἰς περιπτώσεων κατὰ τὴν ὅποιαν δὲν μποροῦν νὰ τὸν σῶζον τοῦ λόβον τὸ πηλίκων, τὰ μεταφέρουν εἰς τοὺς τραυματισμένους, εἰδοποιούντες οὕτω αὐτοὺς διὰ πρόπει νὰ ἐκινήσωσιν, ἔπειτα δὲ τοὺς δειγνὸν ἀνασθάντως εἰς τὸ μέρος ἔβου ὃ στρατιώτης ἔπεσε.

ΓΑΛΗΝΗ ΥΠΟ ΤΖΑΙΜΣ ΑΛΛΕΝ

Ἡ ἡρεμία τοῦ πνεύματος εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ ὄρατα κομμάτια τῆς συνείσεως. Εἶνε ἀπὸ τέλειμα μακρῶς καὶ ὑπομονητικῆς προσοχῆς εἰς τὸ νὰ εἶνε τίς κύριος ἐαυτοῦ. Τοιαύτη ἡρεμία ἀποδεικνύει τὴν ὀρθὸν περὶσαν καὶ γνώσιν ὅχι τυχαίαν τῶν νόμων καὶ τῆς ἐνεργείας τῆς σκέψεως. Ὁ ἄνθρωπος καθίσταται ἡρεμος, ἐπ' ὃσον παραδέχεται ἐαυτὸν ὅτι ὄχι ἀναπισσόμενος διὰ τῆς σκέψεως, οἷος ἢ τοιαύτῃ γνῶσιν καὶ τοὺς ἄλλους, ἐπ' ὅσον δὲ ἀναπισσόμενος δι' ἀντίληψιν καὶ θύλεται καθαρῶτερον τὰς ἐσωτερικᾶς σχέσεις τῶν πραγμάτων, δυνάμει τοῦ φυσικοῦ νόμου τοῦ αἵτιον καὶ αἰτιατοῦ, παύει πλέον οὗτος νὰ δολερῆται καὶ νὰ ματαιοπονῆται καὶ νὰ στενοχωρῆται, καθιστάμενος, βέβαιος, σταθερὸς, γαλήνιος.

μενον διὰ τῆς σκέψεως, οἷος ἢ τοιαύτῃ γνῶσιν καὶ τοὺς ἄλλους, ἐπ' ὅσον δὲ ἀναπισσόμενος δι' ἀντίληψιν καὶ θύλεται καθαρῶτερον τὰς ἐσωτερικᾶς σχέσεις τῶν πραγμάτων, δυνάμει τοῦ φυσικοῦ νόμου τοῦ αἵτιον καὶ αἰτιατοῦ, παύει πλέον οὗτος νὰ δολερῆται καὶ νὰ ματαιοπονῆται καὶ νὰ στενοχωρῆται, καθιστάμενος, βέβαιος, σταθερὸς, γαλήνιος.

Ἡ ἡρεμία τοῦ πνεύματος εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ ὄρατα κομμάτια τῆς συνείσεως. Εἶνε ἀπὸ τέλειμα μακρῶς καὶ ὑπομονητικῆς προσοχῆς εἰς τὸ νὰ εἶνε τίς κύριος ἐαυτοῦ. Τοιαύτη ἡρεμία ἀποδεικνύει τὴν ὀρθὸν περὶσαν καὶ γνώσιν ὅχι τυχαίαν τῶν νόμων καὶ τῆς ἐνεργείας τῆς σκέψεως. Ὁ ἄνθρωπος καθίσταται ἡρεμος, ἐπ' ὃσον παραδέχεται ἐαυτὸν ὅτι ὄχι ἀναπισσόμενος διὰ τῆς σκέψεως, οἷος ἢ τοιαύτῃ γνῶσιν καὶ τοὺς ἄλλους, ἐπ' ὅσον δὲ ἀναπισσόμενος δι' ἀντίληψιν καὶ θύλεται καθαρῶτερον τὰς ἐσωτερικᾶς σχέσεις τῶν πραγμάτων, δυνάμει τοῦ φυσικοῦ νόμου τοῦ αἵτιον καὶ αἰτιατοῦ, παύει πλέον οὗτος νὰ δολερῆται καὶ νὰ ματαιοπονῆται καὶ νὰ στενοχωρῆται, καθιστάμενος, βέβαιος, σταθερὸς, γαλήνιος.

Ἡ ἡρεμία τοῦ πνεύματος εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ ὄρατα κομμάτια τῆς συνείσεως. Εἶνε ἀπὸ τέλειμα μακρῶς καὶ ὑπομονητικῆς προσοχῆς εἰς τὸ νὰ εἶνε τίς κύριος ἐαυτοῦ. Τοιαύτη ἡρεμία ἀποδεικνύει τὴν ὀρθὸν περὶσαν καὶ γνώσιν ὅχι τυχαίαν τῶν νόμων καὶ τῆς ἐνεργείας τῆς σκέψεως. Ὁ ἄνθρωπος καθίσταται ἡρεμος, ἐπ' ὃσον παραδέχεται ἐαυτὸν ὅτι ὄχι ἀναπισσόμενος διὰ τῆς σκέψεως, οἷος ἢ τοιαύτῃ γνῶσιν καὶ τοὺς ἄλλους, ἐπ' ὅσον δὲ ἀναπισσόμενος δι' ἀντίληψιν καὶ θύλεται καθαρῶτερον τὰς ἐσωτερικᾶς σχέσεις τῶν πραγμάτων, δυνάμει τοῦ φυσικοῦ νόμου τοῦ αἵτιον καὶ αἰτιατοῦ, παύει πλέον οὗτος νὰ δολερῆται καὶ νὰ ματαιοπονῆται καὶ νὰ στενοχωρῆται, καθιστάμενος, βέβαιος, σταθερὸς, γαλήνιος.

Εἶνε ἀληθὲς, διὰ ἐνθὴ ἢ ἀνθρωπίνης κλιν δυνάμει ἀνάγκῃ ἀπὸ ἀκατανίκητα πᾶθη, ταράσσειται ἀκαταπάσιτος ἀπὸ λύπας καὶ πεινῆς, καταιελεῖται ὑπὸ ἀνησυχίας καὶ ἀμφιβολιῶν, μόνον ὁ σοφὸς, ὁ συνετὸς ἄνθρωπος μόνον ἐκείνους, ὅπως ἔχει καθαρὸν τὸν πραγμῶν ἀντίληψιν καὶ εἶνε ταυτοχρόνως κύριος ἐαυτοῦ αὐτὸς καὶ μόνος κατεστῶνας νὰ κρατῆ εἰς ἀπόλυτον ἑσπέρειαν καὶ νὰ κυβερνᾷ κατὰ βούλησιν τὰς τρικυμίας καὶ λαίλαπας τῆς ψυχῆς.

Ψυχαί, τὰς ὁποίας εἰτάρασαν καὶ ἐκλύθωσαν αἱ τρικυμίας καὶ περιπέτειαι τοῦ βίου, ἀποπνίξονται καὶ ἂν ἐξοικετοῦ, ἐπ' ἡσυχία σπυροῦσθαι καὶ ἂν ἐπ' ἡσυχίᾳ, γινώσκετε τούτοις —εἰς τὸν Ὀκεανὸν τῆς ζωῆς αἱ νῆσοι τῆς εὐδαιμονίας καὶ μακαριότητος μειδιῶν, ἢ δὲ ἠλιόλουστοι παραλίαι τοῦ ἰδεῶδους σας οἷος περιμένοντες. Κρατεῖτε σφικτὰ τὸ πηδάλιον τῆς σκέψεως. Μέσα εἰς τὸ ἀκάτιον τῆς ψυχῆς σας κατὰκαιεταὶ ὁ ἡγέτης Κύριος, ὃς ὁποῖος κομμάτια. Συνήγορατέ Τον. Τὸ νὰ εἶνε τις κύριος ἐαυτοῦ σημαίνει διὰ εἶνε ἰσορροπία, τὸ ὀρθῶς σκέπτεσθαι εἶνε κυριαρχία, ἢ ἡρεμία εἶνε δύναμις. Εἰπὲ εἶνε ἐκῶν ἐνδομῆχος «Ψυχὴ μου, ἠούχασε, εἰρήνευσε».

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Ὁ Γιώργος, ἔφερες, εἶχε μανία ὅπου κολλῶ νόστυμο συναντοῦσε νὰ τὸ ζητᾷ εἰς γάμον. Ἀλλὰ ἔθεραπείη. Πῶς τὸν ἐθεράπευσε; Ἡ Λουλού. Τὸν πανθρεσθῆκε.

Έτος Α'.

Ιουλίου 1916

Αριθ. 37

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΟΥ

Τὸ σημερινὸν φύλλον μας.

Τὸ σημερινὸν φύλλον μας ἐκδίδεται εἰς δέκα ἔξ σελίδαις, μετ' ἔκδοσιν, ἢ ὅποια δὲν δύναται εἰμὴ νὰ ὁμολογήσωσιν ὅλοι, διὰ εἶνε πρῶτον φανῆς δι' ἑλληνικῶν περιοδικῶν. Ὅχι μόνον ἡ ποιότης — κανένα ἄλλο δεκάλεπτον περιοδικόν δὲν οἷος ἔδωκε ποτὲ τόσον ἔκδοσιν, ἀλλ' ἢ ποιότης εἶνε διὰ ἐπιθυμητῶν νὰ προσέξωσιν οἱ ἀναγνώσται μας. Χάριν τῆς ποιτικῆς τοῦ περιοδικῶ ἢ διενθύνουσι προσέλαβε καὶ νέον τέταρτον διεπειραμένον μεταφραστήν, καὶ οὗ τὸν δὴ οἷος προσφέρωμεν ἀόκητη ποικιλωτέρω ἔκδοσιν.

Τί στοιχοῦν ἡ ἐκλογὴ.

Πολλοὶ εἰς τὰς ἐπιστολάς τῶν μας ἐκφράζουσιν τὸν θαυμασμόν τῶν διὰ τὴν ἀσθηρᾶν ἐκλογὴν τῶν διηγημάτων, ἀφῆρον, λογογραφημάτων, τὰ ὅποια μῆχρις αὐτῶν τελευταῖον ἀστέιον εἶνε διαλεγμένα μετ' ἀσθηρᾶν γούσιο. Γινώσκετε τί κῆποις μᾶς στοιχοῦν ἡ ἐκλογὴ αὐτῆ; Γὰρ νὰ οἷος διαλέξωμεν ἕνα ἀστέιον ἀπὸ τρεῖς γραμμὰς θὰ διαβάσωμεν τριάντα ἢ σαράντα, γὰρ νὰ οἷος εὐρωμεν ἕνα διήγημα θὰ μελετήσωμεν πολλὰ περιοδικὰ καὶ οὗτω κενθεῖς. Βλέπετε δὲν παραγεμίζωμεν τὸ περιοδικὸν μας μετ' ἔκδοσιν καὶ ἐπίδοτος οἷος συγγραφεὺς μᾶς στέλλει ἄλλ' ἔπειτα προσφέρωμε εἶνε ἀποτέλειμα ἐπιπέδων ἐργασιῶν καὶ ἀσθηρᾶς ἐκλογῆς. Καὶ αὐτὸς εἶνε ὃ λόγος διὰ τὸν ὅποσον, ὅπως ὁμολογοῦν πάντες, ἡ «Κυριακὴ» ἐξεχωρίζεται ἄστυν ἀπὸ τὰ λοιπὰ περιοδικὰ.

Καυρὸς καὶ πεποιθῆσεις.

Εἰς τὸ σημερινὸν φύλλον θὰ ἀπολαῶσθε ἕνα πρῶτον τάξεως διήγημα βγαλμένο ἀπὸ τὴν πέννα τοῦ μεγάλου Ρώσου οἱ συγγραφεὺς Μαξίμου Γκόρκι. Ὁ συγγραφεὺς περιγράφει μετ' μοναδικῆν δύνανσιν τὴν πάλιν τοῦ ἀσθηρᾶτος μετὰ τὰς ἀρχὰς μέσα εἰς ἕνα ἄνθρωπον, ὃ ὅποιος ἔχει τόσον βαρετὰ ὀξυμένης τὰς πεποιθῆσεις του, ὥστε μένον ἀκλόνητος. Προσέλαβε τὸ τέλος πόσον ἀπλὸν, φηλοῦν, ἀπηλλαγμένον ἀπὸ κάθε σθηρᾶς εἶνε — μιὰ γλυκερὰ μελαγχολία ποὺ εἰσέρχεται εἰς τὴν ψυχὴν σας, ὥς ἀσθηρᾶτος μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ὄρατου διηγήματος, τὸ ὅποιον εἶνε ἀπὸ τὰ νεώτερα τοῦ συγγραφεὺς.

Ἡ Ἑλληνικὴ δημοσιογραφία ἐν Ἀμερικῇ.

Κατ' αὐτὰς ἐλάδομεν τὰ πρῶτα φύλλα τοῦ «Προμηθεὺς» ἐφημερίδος ἐκδιδόμενης ἐν Ἀγίῳ Φραγκίσκῳ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ διευθυνομένης ὑπὸ τοῦ ἐκ Σάμης λογιου κ. Γεωργ. Παπαγεωργίου, τοῦ ὁποῖον τὸ ἔργον ὑπερῶς ἐξαιπλώσας ἐν Ἀμερικῇ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας διὰ διαλέξεων, δημοσιευμάτων καὶ τῆς «Φιλελληνικῆς Προπαγάν-

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

ΚΗΦΙΣΣΙΑ

Έλατε να κάνουμε μαζί ένα ταξιδάκι ως την Κηφισσία...

Έλατε... Τώρα το δειλινό ένας περίπατος εις την Κηφισσία...

Μή φοβάστε... Δεν θα πάμε με το τραίνο...

ΠΑΡΚΟ

Αυτό είναι το πάρκο της Κηφισσίας... Αλήθεια μπορούσε να είναι πλέον ξηρό...

ΠΑΛΑΤΑΝΟΣ

Στην κορφή του πλατάνου αυτού ερχα κτήσει κάποτε μία μικρή εξέδρα...

ΑΛΩΝΙΑ

Αναγιέτεθα βαθιά εδώ... Η μυροδιά του θυμαριού φθάνει αναλόωτη έως εδώ...

σήμερα κανένα... 'Ελάτε απ' αυτό τον δρόμο...

ΚΕΦΑΛΑΡΙ

'Ο τάπος του νερού και των ερωτικών γλεντιών 'Η ζωή εδώ θεωρείται κάθε θράση...

ΑΝΔΡΕΑΣ ΔΑΥΙΔ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΜΑΝΗΛΙ Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

Τόν κόσμο των ερωτευμένων και όλων εν γένει την νεολαίαν άμφοτέρων των φύλων...

Είς μερικάς 'Αμερικανικάς εφημερίδας εδημοσιεύθη πρό τινον εβδομάδων...

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

«Μανηλίον εκ μετάξης, ραντισμένο με ένα νεώτατο θεσπίσιον...

'Αποστέλλεται με τας απαραίτητους οδηγίας διά την χρήση του...

'Η ταχυδρομική όμως τυραννία, η οποία δεν εννοεί να αφήση ούτε τον κόμπον...

του Μπρούκλιν. 'Οπως όλοι οι μεγάλοι άνδρες, ερρόφθη και αυτός εις τας φυλακάς...

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ; ΘΑΝΕ ΦΙΛΙΚΟΝ ;

'Ο πρώτος Βορειικός πόλεμος έτελείωσε με ένα δειπνον εις το όποιον ο στρατηγός Κρού...

'Ο εμφύλιος πόλεμος των 'Ηνωμένων Πολιτειών έτελείωσε με τους δύο αντιπάλους στρατηγούς...

'Ο Γαλλο-Γερμανικός πόλεμος του 70 έτελείωσε με πλουσιότατον δειπνον παρατεθέν εν Βερσαλλίαις...

'Ο στρατηγός Νόγκι έτελείωσε τον Ρωσο-απολωνικόν πόλεμον με γεύμα το οποίον παρετέθη...

Τώρα είναι δυνατάν ο παρών πόλεμος να τελειώση με κανένα δειπνο στο Βερολίνον...

ΤΙ ΘΑΛΕΓΑΝ ΑΝ ΕΛΕΓΑΝ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ

Τί κακοαναδηρμένο παιδιά που έχετε... Αλλά τί καλύτερο μπορεί να περιμένη κανείς...

Σπανίως κρινίζω περισσότερον από σαράντα πεντε σγαρένια την ημέραν.

Μάλιστα κρίτε, εάν θέλετε να φάτε ψάρια μπαγιατίτικα...

Τό Χιλάνδρι έχει θαυμάσιο δάσος. 'Οσοι βαρέθηκαν τη ζωή των και θέλουν να σκοτωθούν...

'Η ασφαλιστική έταιρία μας είναι πρώτης τάξεως. Μέσα εις το συμβόλαιον υπάρχει κάποιος μικρός...

ΦΑΝΤΑΡΟΣ ΚΑΙ ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ

'Η χαριτωμένη ήθοποιός μίς Ντελόια, η οποία ψάλλει εις το θέατρον ποιικιλίων του Λονδίνου...

ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΑ

Η ΕΚΛΕΚΤΗ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΤΟΥ

'Ο Μερμάς μικρός έμποροπλάλληλος εισέρχεται εις το γραφείον όπου εργάζεται κάποιος φίλος του...

— Σας παρακαλώ, μωρό να χρησιμοποιήσω το τηλέφωνο ;

— 'Εξαρταίται ;

— 'Ο Μερμάς διατάζει, κοκκινίζει, έπειτα λέγει...

— 'Ερείς γιατί το θέλω ; Είμαι ερωτευμένος με την Δ)δα Κλεοπάτρα Τρεχάκη και θέλω να την ζητήσω εις γάμον...

— 'Η Δις Τρεχάκη ;

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΒΕΝΤΖΟΥ

'Ενα μπουκετάκι στην «Πετεινή»

Σάν κολυμπάς στην θάλασσα φυλάξου από τὰ ψάρια, πούχωννε μάτια γαλιανά...

Κι' αν εδαφίτης «Πετεινός» φυλάξου απ' της πουλάδες...

'Αποδύχιο... τριτσέτι

'Εκολυμπούσαμε κι' οι τρεις στο Φάληρο μια σχολή ο Μερακλής, ο Πετεινός κι' ο Σβέντζος...

Κάλτοι εγώ κι' ο Πετεινός, χωρίς να δούνε άλλοι, εγώ έκαναμε θουτιές...

Κάλτοι εγώ κι' ο Πετεινός, χωρίς να δούνε άλλοι, εγώ έκαναμε θουτιές...

Κάλτοι εγώ κι' ο Πετεινός, χωρίς να δούνε άλλοι, εγώ έκαναμε θουτιές...

Κάλτοι εγώ κι' ο Πετεινός, χωρίς να δούνε άλλοι, εγώ έκαναμε θουτιές...

'Ηταν λεπτοδία και Ξανθή, γλυκιά, σαν τὸ πασιέλι, πού έλεγες πως ήτανε

ΕΠΙΦΑΝΕΙΣ ΣΚΥΛΟΙ

Τό θαυμάσιον τέρας, πού μαζί με τὰ άλλα τρία σκυλλάκια, τὰ οποία δημοσιεύομεν εις άλλην εικόνα...

κι' οι τρεις μας να πνιγούμε, γιατί μās πιάστηκ' ή ψυχή και δεν αντίχοιμ' άλλο...

'Ος πού μās ελυπήθηκε και τρε να μās σόση ένας καλός έφορπιστής, πού έξερε από θουτιές...

'Οταν σταυρό έκαναμε γι' αυτό το γλυτωμό μας, και στην Ξηρά σουρούμασε να θυούμε σαν τὰ χέλια...

Με πολλά-πολλά φιλιά 'Ο Σβέντζος σας

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΚΩΝΤΟΡΕΒΙΘΟΥΛΗ

ΤΑ ΜΠΑΙΝ ΜΙΕΤ

Κήριε αντάτα. Ημιον αροστου ολίγας ημερας αλλά σήμερα ειναι καλύτερα τριτάτη επημέρω με δι ήμας. Ανέννοσα εις τας εφημερίδας να γινετε πολες θυρνοβς δια τα μωτά λουτρα τα οποία πρέπει να εκληθουν Ιπποθέτω επηθη προσβάλουν τα δημοσια ηθη με πρέπει να χορηγουν οι ανδρες απο τας γυνίκας. Εγώ τουλάχιστον δηλο δημοσια ότι δεν θα ανεχθώ να με ξανατασι η μιμα μου στα γνηεκια μάνα κε να με ανακατεθουν μαζί με το κορτίσα κε τας γηνέκας κε να μη δηναμε ουτω να κολιμβο ελεφθερος άλλα να ακουω τα σκουζήματα κε της φωνες των γνηεκων που κωρινουν κε ολες της ανοησιες κε τα νερα που οίχονται κε τα ασχημα λόγια τα οποία λενε κε τα οποία ουδέποτε διλεπισ ης ανδρικά μάναηα. Δεν εχωμεν νηις καμιαν θεοιν μεταξυ του ώροσφ φίλου οχι μονον ης την εφραν αλλά κε μέσα ης το νερο. Δια τούτω επρεπε η αστυνομια να καταγγηση τα πεδικα μπεν μιζτ (λουτρα μικρα) αν θελον οι μεγαλοι ας κωνουν μπεν μιζτ ειης ομοσ τα παδια δεν μποροουμε να ιυποφέρουμε αφτην την προσβολην. Ας λαθη τον κοπον ο κηριος Ζημβοακάκις να ελδη κωφια ένα μεσιμει ης τα γνηεκια λουτρα κε θα ιδη οτι ειης τα άγορια κωλον θα ηηο να παμε μαζί με τους ανδρας η αν εβαρεστούνται οπος ανοητος φοναζον ας κοπιάουν οι μεγαλοι στα γνηεκια κε να παμε ειης αλοι. Τους θεκει ομοσ οτι θα απογοητεφθοην απο την προτην ημερα κε θα ζητησων να χορίσουν πάλι. Αφτά σας τα γραφο εξ ιδίιας δησητος πύρας επηθιον να προλαβω πολα εκτροπα τα άηηα θα ηδίαντω να συμβουν εαν γηνεφθη η μύδα των μπεν μιζτ. Αλαπισωός πολωνσ απο ολους στο οπήτη διατελο με πωσις ιυκαλψιος ολος ημετερος.

ΚΩΝΤΟΡΕΒΙΘΟΥΛΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΚΟΥΡΕΙΟΝ

"Ένα παιδί υλίς δεκαεξ έτών, τίπως νια ρού δανδή που δεν έχει καθόλου μουστάκι και γένεια μπαίνει στο κουρείο για να ξυρισθώ". Αφού επεριμενε είκοσι λεπτά, χάνει την όπο μονή του, σηκώνεται και λέγει στον κουρέα. — Δεν μου λες, κουρέα, πόσο πρόκει να περιμένω για να ξυρισθώ ; — Ο κουρέας γυρίζει, του ρίχνει μία ματιά και αποκρίνεται. — Μά δυο τρία χρόνια υποθέτω.

ΜΙΚΡΕΣ ΚΩΜΩΔΙΕΣ

ΛΟΓΙΚΟΣ Ο ΕΡΩΣ

"Ο παππής εύλογει τον γάμον του κ. Χρυσπίδου άσχημον, γέρου κακομούτη, κοινόσ με έξωτερικό δλακόδες αλλά εκατομμυριούχου και της ιδόος Φανής, ή οποια εινε από πτωχην οικογένειαν, αλλά εινε νέα, ώραια ένηλη και γεμάτη ζωήν και δροσιά. Ένώ έν μέσο της οίγης των προσκεκλημένων ό έρεός άπαγγέλλει την γαμήλιον εδην άφρησ εισερχεται ό Έρωσ και παρεμβαίνει μεταξύ του παπα και των μελλονύμων. — Γιατί τούς παντρεύεις ; Ποτέ δε θα ζήσουν έντιμης, άναφωνεί με άγανάκτησιν ό Έρωσ. — Αυτό εινε δικός των λογαριασμός, αποκρίνεται ή Έκκλησία ήούγως εις τό πρόσωπον του παπα. — Τότε λοιπόν γιατί επεμβαίνετε εις τό μέλλον όταν θέλουν να πάρουν διαζύγιο ; Δεν εινε κ' αυτό δικός των λογαριασμός ;

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΝ

Μία ξυνη γυνίκα ξέρει να άντεπεξέρχειται πάντα οε κάθε περίοισι και να σταματά με λίγα λόγια κάθε άρτέπειαν. Αυτό τό αποδεικνύει ή έξής ιστορία. Μία κωρία μπήκε εις τό τραϊνον της Κηφισοιάς και εκάθησε άντικρυ του καθίσματος εις τον όποιον εκάθησαν δύο νηδπαντροι. Δεν ε πρόφθασε όμως να καθήση και άμέσως τό άνδρόγυνο άρχισε τά οχόλια. Την καϊάργωσαν με τά μάτια, της εσχολισον τό καπέλλο που δεν ήταν της μόδας, τό φρέμα της που δεν τούς άρεσε, κρυφογελοοσαν υιλοοσαν άδιάκοπα και όλο την κίταζαν με προφανή άναίδειαν. Η κωρία για να σταματήση κατέφρη εις τό έξής ξυνητον πράγματι στρατήγημα. — Εστράφη προς αυτούς με κωλοσύνη και παραιτήσασα ότι ή νύφη ήταν μερικά χρόνια με αλειετρα του γαμπρού της λέγει με γλυκότητα και εδγέγειαν.

— Λέτε παρακαλώ, κωρία μου εις τον υί όν ο ας να κλείση τό παραθύρι ; — Ο αυός έκλεισε τό στόμα του, ή δε νηδπαντηρ γυνίκα ούτε εκρυφογέλασε πειά ούτε ετόλμησε να κιντήση την κωρία. — Αί Έμερικανικαι εφημερίδες γράφουν, ότι κάποιος ιερεις εις τό Κάουας Σίτυ άπήθυνη δλόκληρον λόγον στην εκκλησία εις άκροατήριον άποτελούμενον από ένα μόνον άνθρωπον. Ούτε μεγάλο εινε τό κατόρθωμα ούτε άούνηδες. Κάθε πανδρεμένη γυνίκα κάνει τό ιδιο κάθε μέρα, οτιόν άνδρα της.

Υπόρχουν τρία πράγματα όλέθηρια, όσον και ή αυτοκτονία, πάρα πολλα χρήματα, όχι άρεκέτα χρήματα και καθόλου χρήματα. Η αυτοκτονία καταστρέφει την γνηνή μας, τα πάρα πολλα χρήματα καταστρέφουν την καλλιασθηόιαν, τά όχι άρεκέτα χρήματα καταστρέφουν την χαράν μας και ή παντελής έλλειψις χρημάτων καταστρέφει την άξιοπρέπειαν μας.

ΟΡΙΣΤΕ ! — ΔΙΑΛΕΞΤΕ

Τό καιό με τον άνδρα που πάει οτιόν δι άολο εινε ότι θέλει πάντα να πάρη και κήποιον άλλον μαζί του. — Πολλοι φορούν γυαλιά, γιατί δεν μπορούν να πιστέψουν τα ίδια τους τα μάτια. — Ποία εινε ή καλλιηλόγερα σιγμή να ζητήση κανεις οε γάμο ένα κορίτοι ; ηρώτησεν ή δεσποινίς Κλάρα. — Εινε ή σιγμή που θάνε δέθαιος πώσ τό κορίτοι δεν θα δεχθώ, άπεκρίθη ό κύριος Άλεπούνης.

Η σόλγος.— Με θροσκεις εύμορφη με τό νεό μου φρέμα ; — Ω, πολύ. Μά πόσο κοσιίζει ; — Η σόλγος.— Μία φορά που ο άρεός έοβρα, δδεν δνω σημασία πόσο κοσιίζει. — Οταν ήσαν νιόπαντροι, εκείνη δεν ήθελε να φάγη ένα κρεμμύδι, άχ δεν έτρογγε κ' εκείνος άλλο ένα. Κατόπιν όμως εκείνη τρώγει κρεμμύδια όταν της κάνει γούστο και άχ δεν του άρεσει εκείνου άς κρατη την μήτη του και άς άναπνή με τ' αττία του, δεν την νουιάζει καθόλου.

Ο μικρός Τάκης.— Μπαμπά γιατί παντρεύονται πολλοί τον Ιούνηον ; — Ο μπαμπας.— Άνάθεμά με κ' άν ξέρω, και δι μου. Ίσοσ γάνε ή ζέστα.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΓΛΙΚΗΝ ΦΙΛΑΡΟΥΣΙΑΝ

ΤΟ ΠΙΣΤΕΥΩ ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΡΑΣΚΙΝ

Πιστεύω εις ένα Θεόν Παντοδύναμον, Πουτήν ουρανού και γης και πάντων των όρατων και άοράτων. Πιστεύω εις την ευμένειαν των νόμων του και εις την καλοκαγαθίαν των έργων του. Θα προσπαθώ να τον αγαπήσω, να τηρήσω τούς νόμους του, και να ιδώ τό έργον του, έν σοφί ζώ. Πιστεύω εις την ευγένειαν της άνθρώπινης φύσεως, εις τό μεγαλειον των λειτουργιών της, εις την τελειότητα της ευσπλαγχνίας της και εις την χαράν της άγάπης της. Καί θα προσπαθώ να αγαπώ τον γείτόνά μου, ως εμαυτόν, και άκόμη ψταν τούτω μοφ φαίνεται αδύνατον. Ουδέν Του πλάσμα θα φρονέωσ ή θα βλάψω άσκόπως, οίτε θα καταστρέψω τό ώραϊον, άλλα θα προσπαθώ να σώσω και άνακουφίσω πάσαν έν γνηή ζωήν και να περιφραφώ και τελειοποιώ πάσαν φρεσικην εκ της γης ώραύτητα. Θα προσπαθώ να άρω καθημερινώς τό σώμα και την ψυχην εις τά ύπέτερα έπίπεδα του καθήκοντος και της έντιμίας, ούχι έν άμίλλη ή διαπάλη με' άλλων, άλλα χάρην της βοήθειας, της τέφφειας και της τιμής των άλλων, και της χαράς και ήσυχίας της ζωής μου.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΠΟΛΙΣ

Φαντασθήτε ένα μανιτάρι γιγαντιαίων διαστάσεων, τό όποιον για εινε φρυτωμένο εις παραθαλάσσιον μέρος και να επισκιάση την θάλασσαν και φαντασθήτε δι επάνω εις αυτό τό μανιτάρι εινε εκτισμένη πόλις, αυτό εινε άκριβώς τό σχήμα ενός μεγάλου θράγου εις τό Μεξικόν, επί του όποιον εινε εκτισμένη ή πόλις "Ακουα.

Ο παράδοξος αυτός θράγος έχει έφωσ 400 ποδών, και τό μεγαλύτερον μέρος του φαίνεται ως να κρέμαται προς την θάλασσαν, ή επιρράνεια του εινε άποσοδήποτε έπλευσε και έχει έκτασιν 70 στρεμμάτων, εκει δε έχει κτισθ ή πόλις ή οποία εινε μοναδική εις όλον τον κόσμον.

Η πόλις "Ακουα εινε πολλή παλαιά και εκτισθη πρώτον τό 1540, διε την επεσοκέρφησαν οι πρώτοι έξερευνηταί. Οι Ισπανί της διά πολνευτος έργασίας και άναταραχών μεθόδων κατώρθωσαν να την κτισοαι και να την δυρθώσωσι, ώστε να γίνη άπόρθητος και θεωρείται ακόμη και σήμερον ως έν των περιεργότερων μερών του κόσμου.

ΑΣΤΕΙΑ

— Πολλοι φορούν γυαλιά, γιατί δεν μπορούν να πιστέψουν τα ίδια τους τα μάτια. — Ποία εινε ή καλλιηλόγερα σιγμή να ζητήση κανεις οε γάμο ένα κορίτοι ; ηρώτησεν ή δεσποινίς Κλάρα. — Εινε ή σιγμή που θάνε δέθαιος πώσ τό κορίτοι δεν θα δεχθώ, άπεκρίθη ό κύριος Άλεπούνης.

Η σόλγος.— Με θροσκεις εύμορφη με τό νεό μου φρέμα ; — Ω, πολύ. Μά πόσο κοσιίζει ; — Η σόλγος.— Μία φορά που ο άρεός έοβρα, δδεν δνω σημασία πόσο κοσιίζει. — Οταν ήσαν νιόπαντροι, εκείνη δεν ήθελε να φάγη ένα κρεμμύδι, άχ δεν έτρογγε κ' εκείνος άλλο ένα. Κατόπιν όμως εκείνη τρώγει κρεμμύδια όταν της κάνει γούστο και άχ δεν του άρεσει εκείνου άς κρατη την μήτη του και άς άναπνή με τ' αττία του, δεν την νουιάζει καθόλου.

ΠΕΤΡΟΥ ΝΗΣΙΩΤΗ

Ο ΤΖΙΜ ΠΑΠΠΑΣ

(Πρωτότυπον Έλληνικόν μυθιστόρημα περιγράφον την ζωήν ενός Έλληνος στην Αμερική).

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Πούσ νάταν ; Ο Μπλάκστον ; Κιάλας. Άδύνατε, έκείφη ή Τζίμ Πάππας, προχωρώντας προς τό τηλέφωνο. — Έμπρός ; Πούσ παρακαλώ ; — Η μίς Μάγερ. Τι άποκρίματα ; Έπετόχασε ; — Ω, Ναί. Τελείως. Σας εγνωμονώ και σας με βοηθήσατε. Τό πράγμα ήρε άκριβώς όπως έπρεπε. — Είμ' ένδοιασμένη. Μπράβο, μπράβο κ. Τζίμ Πάππα. Αδρω θέλω να σας ιδώ. Σας τηλεφώνω από τό κρεβάτι μου. Διαβάτω τό δράμα σας και δέν τό χορηάνω. Καληνύχτα. — Καληνύχτα, λέγει ό Τζίμ Πάππας, με ύφος άνθρώπου τελείως εύχαριστημένου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Τα Χριστούγεννα του Τζίμ Κόππα

Ήταν τό βράδυ της παραμονής των Χριστουγέννων. Όλα έλαπαν μέσα στα άπλετα ηλεκτρικά, διαφανη φαίδρα σποδς δρομούς, στα σπία, στα δημοσια μέση. Μία ζαφνική εϋθυμία θάλεγε κανεις, ει πέρασε τον κόσμο εκείνον. Κορίτσια διόχρξαν τάς χιονιστρώτους όδοος, περαζαν τούς διαβάτας εχόμενες τό άμέρου Κρίσματος (Καλά Χριστούγεννα), περαζαν τούς γιγαντόσωμους άστυφύλακας, οι όποιοι ολόσσι, αλύγιστοι μεγαλοσηρείς ιστης γωνίες χαμογελοοσαν κ' άπαντοοσαν στην εσχές με έξαιρετικη διάθεσι κεινω τό θράδι. Στην καρδιά των γέρων άνέβρυσεν ή άνάμνησις, στών νέων ή προσδοκία για την ιεράν ημεραν, που θα ξεμερνε. Όλη ή μεγαλοσηρεία, άέραντος πόλις λαμποκοποοσε και τό χιονί — τό χιονί που ύπηρχε παντού την έντινε με διαμαντένια κοσμήματα. Η κίνησις ήταν διάφορος τότε. Οχι ή κίνησις άνθρώπων που ηγαυνοήσασαν από την εργασίαν των, άλλα ή ελαφρά ζωηρά κίνησις άνθρώπων, που θα γενθοιεν τας πολιτίμους ημερας της αναλάσεως, ύστερα από έπλινον, σκληράν, έπίμονον έργασίαν, που θα διασεβάσσουν, θα γεινουν άπλοι, θα γεινουν παιδάια.

Με τέτοια εϋθυμία και τέτοια χαρά ό Τζίμ Πάππας και ή μίς Λούσυ Μάγερ εδεικνούνσαν μέσα εις ένα ρεστοράν της όης Λεωφόρου, ένφ γύρα τους κελαιοοσαν ή κωβέντες, τά γέλια του κόσμου, σκεπασμένα όλα από τό γλυκό θεατρικό ρεθια της μουσικής της όρχήστρας. Ο Τζίμ Πάππας ήταν καλά, ειχε μύριους λόγους να εινε εύχαριστημένος. Άπήλασε οάν παιδι, τη ζέστη, την συντροφιά, τη χαρά που άνετον εκείνου κέντρου ένφ έξω διά των θολών από τό κρύο γυαλιών φαίνονταν οι άμαξηλάται πάνω στο παγομένο πεδρόδρομο που άνεδοκατέβαιναν χτυπώντες τά πόδια τους ως να χόρευαν για να ζεσταθοΰν, τυλιγμένοι στα βαρεία παντοφύρια των. Καμιά φορά κανέναν άλλης τρέμον από κρύο και πείνα, με τά χέρια χωμένα στής τσόπες, κολλοοσε τη μήτη του στο τσίμα και κωτοοσε τη σάλλα που έπλεε στα φωτα, στην κομψότητα με μάτια λιγωμένα, θαμνομένα. Τί δεν έχώριζεν εκείνο τό γυαλί. Πίσω άτ' αυτό ό φτωχός έδλεπε τον φανταστικόν κόσμο, τό κατωφλι του όποιου ήν περνοοσε ήταν βέβαιος πώς θα πραγματοποιοοσε κάθε του Ιδανικό και κάθε εϋτυχία. Άπό τη διτρινα ατή όπου ένίνετο προκλητικη επιδειξις του πλοοτου τό παιδι του λαοΰ άντλοοσε τό ήνωικό του κ' ήν ήταν δυνατός με χε-

ρια σιδερένια και πεπώθησι, έπραζε τό σχοινί της κοινωνικής κλίμακος κ' άνέβαινε — αν ήταν αδύνατος κατέβαινε του μίσοσς τη σκάλα. Μπρός στη διτρινα ατή που λαμποκοποοσε από όμορφείας, χάρες, λουλοΰδια, φως, τουαλέττες, ζεγνοιασιά ό φτωχός, λιμώττων ποιητής οάν πλανημένο στο κρύο πουλι καθισμένος πάνω στη δυστυχία του έφραλε τό τραγούδι του κόσμου, που δνειρευόνταν. — Ποσα πράγματα προσέφερε μέσα οε λίγες ημερες, λέγει ή μίς Λούσυ στον Έλληνα ύφνοντα στα χείλη τό ποτήρι της. — Ένα από τά ωραιότερα, που κατάφερα ήταν να κερδίσω και τη φίλια σας, άπεκρίθη ό Τζίμ Πάππας. — Ζέρτετε γιατί σας έκτιμώ ιδιαίτερος ; Ζέρτετε τί μ' ένδοιασζει οε σας ; — Τί ; — Ότι δέν μοϋ κάματε ποτέ κόρτε. Δεν πιστεύω να συνήγησα ποτέ νέο που ήξερε καλλίτερα να κινήη έντός των όρίων της φίλιας. Έγώ σας έκανα κόρτε στην αρχη επίτηδες. Φταίω κ' εγώ ; Άπό με συνήθεια. Κι' εσείς πετάξετε τό μουκέττω αυτό που οας προσέφερα ως νάταν ψεύτικα λουλοΰδια και μου ζητήσατε ό,τι κανεις δέν μοϋ εζήτησε. Τη φίλια μου. Ας εινε όμως. Πέστε μου για τί τις δουλειές σας. Χθές ήθελον κ. Μπλάκστον σπαι οσπί μου, ήθελε τά τελευταία φορά, έπειδή τουδεια την κόρτα και του άπιθόρεοσα να ξαναπορφή τό κατοφλι του δοματίου μου και μοιπε ποός έχασε τό γραμάματα της Κας Λούισον (τά οποια μου τάχε διαβάσει και μένα) και πώς εινε βέβαιος, ότι τά πήρατε οεις. Του τό διέφεσσα, λέγοντας ότι δεν θα μπορούσατε να κάμετε τέτοιο πράγμα. Έπαμένει όμως. — Δεν θάνε πλέον δυνατόν να τό διαφεύσετε, λέγει ό Τζίμ Πάππας με άργό ύφος. — Πώς ; — Ηθελε σήμερα στο Ξενοδοχείον μου άπειλητικός. Σας θεβαιοΰ, ότι ποτέ δεν έμισσα άνθρωπο περισσότερο. Δεν θα ήσυχάζα αν δεν έξεδουούμην. Ηθελα να τον έκδικηθώ. Λοιπόν, τη στιγμή που με άπειλοοσε σηκώθηκα και του ειπα, ότι εγώ τά πήρα τά γραμάματα και ότι τά έχει ήδη ή Κα Λούισον. Έπερνε να τον βλεπατε. Όμοιος κυριολεκτικώς οάν λυσσαμένως έναντίον μου, άλλ' εγώ απαθέστατα άνοΰξα τό σερτάρι μου, έβγαλα τό ρεβόλλερ μου και τον σταμάτησα. Εινε τόσο χαμερπής ώστε οε με μιά στιγμή άστειψε, ότι τά εχα ήκόμα τά γραμάματα και τά κρατοοσα για να τον έκδικάσω. Μοϋ πρότεινε να μου δώση χρήματα και να του τά επιστρέφω. Τότε όμως εινε πεπεισμένος ότι πάστεια στην Καν Κούησον. Έφυγε τρελλός από ματία και λύσσα έναντίον μου. — Προσέρχεται γιατί εινε επικίνδυνος άνθρωπος. — Δεν βαρύνεστε. Ούτε να με καταδώθη μοϋ κ' από τον θεάοιαν. Πώς μοϋ αί άποδείξη

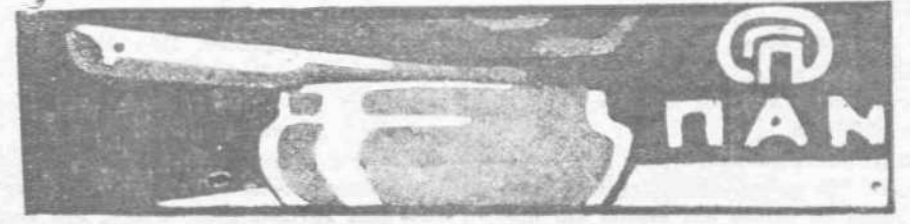
επι εγώ πήρα τά γραμάματα ; — Μπορει όμως να σας βλάψη άλλοιως. — Πώς ; — Ζέρω κ' εγώ. Όποιόδηποτε να φυλάγοσθε γιατί εινε πολύ κακό ύποκείμενο. Έγώ τον ζέρω καλά. — Ας μη μιλάμε γι' αυτόν, λέγει ό νέος με άδιάφορον ύφος. Πέστε μου πώς πάνε ή κρέδες. — Θαμύσια. Σε λίγες ημερες θα τό παίξω τό δράμα σας οε εμιοΰκιν — Χώλλε (θείατρον ποικιλίων) όμως. Πληθύνουν καλλίτερα. Έπειτα μοϋ σπαι να έξασφαλίσω και σημόλοιο για σαφάντα έβδομάδες αν επιτύχω μια καλή τουρνέ. Βρήκα τούς ήθοσισούς και τάχω όλα έτοιμα. — Ήταν μεσάνυχτα όταν βγήκαν και ή μίς Λούσυ παρνοώντας από την είσοδο λέγει εις τό γκαρσόν που έπρεζε να φωνάξη ένα ταξί. — Όχι, Μερσί. — Έπειτα έστράφη προς τον Τζίμ Πάππαν, πέρασε τό χέρι της στο δικό του κ' επρόσθεσε. — Πηγαίνουμε καλλίτερα πεζή. Τί λέτε ; Τό σπαι μου εινε μόνο δυο δίμαα από δω. — Όπως θέλετε, άπεκρίθη ό Τζίμ Πάππας, σηκώνοντας τό γιακά του παντοφύριου του στο κρύο του εσπυρε.

Έπεροΰρησαν άργά προς τό σπαι όπου κάθονταν ή μίς Μάγερ, μόλις δε έφθασαν στη γωνία, έξαφρα ό νέος έννοιασε από πίσω του γόηγορα ως χόρχονταν από χέρι άόρατο την κρυά μητή μαζαριού να χάνεται στην πλάτη του. Δεν πρόφθασε να στρωφή και δεύτερο πληγια τον χτύπησε στο ίδιο μέρος. Έγεγεινε αυτό τόσφ γόηγορα που πρην προσθάση να μιλήση και πρην λάθη καρδ ή μίς Μάγερ. Άστραφί, ό άγνωστος με φρεμένο τό κεφάλι ώρμησε μπροστά και χάθηκε στο σκοτάδι. Η μίς Μάγερ όμως, σοσθη Αμερικανίδα, δεν τήχασε. Άρχισε να φωνάζη εβοήθειας, και άμέσως έπρόβαλεν ένας κελόςος άστυφύλακος από τη γωνία. Πρην τούς πλοισάση έβαλε στη σφροίχτρα στο χέρι του και σφύριζε γόηγορα, έπειτα λέου. — Τί τρώεις ; — Πιάστε τον, εκραύτασεν ή μίς Μάγερ εν' ένας κωντός με μια σκούφια στο κεφάλι. Έμαχάρισε τον κρύο. Άπό κει πήγε.

Ο άστυφύλαξ δεν ήθελε να άκούση περισσοτέρα. Σφύριζον δαμονισωδώς ώρμησε μπροστά τρέχοντας ένφ ή μίς Μάγερ ανήσυχη επέστρεψε προς τό φίλο της. Ήταν άκουσιπαιμένος οτιόν τοίχο και τό πρόσωπό του κάτω από τό φως του φαναριού ειχε γειναι χλωμότατο. Σαγά — σιγά όλο και έχανε τάς δυνάμεις του. — Δεν εινε τίποτε, λέγει στην μίς Μάγερ. Πηδ παντός μην πήτε οε κανένα από που ύπατυνέασθε ότι προσέρχεται ή επιθεσις.

(Ακολουθεί)

ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ ΠΡΩΤΟΠΑΠΑ

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΦΟΡΕΣΟΥΝ ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ
ΑΝΔΡΙΚΑ ΠΑΝΤΑΛΟΝΙΑ;
ΥΠΟ ΚΑΘΩΣ ΦΑΙΡ

ΣΗΜ. ΑΡΧ. - Η μίς "Αδρα Φαίρ... (Text continues with commentary on women's clothing and societal norms.)

Ίδου ένα νόστιμο κοστούμι για γυναίκες σοφές μοιουλλέκτας. Είναι στερεότατο και φθηνότατο.

Η μίς "Αδρα Φαίρ με κοστούμι εργατών και αδιάδροχο πανοφόρι — τί εργάτης όμως!

Πρέπει να φορέσουν αι γυναίκες ανδρικά παντάλονια; Και γιατί όχι;... (Text discusses the practicality and fashion of men's trousers for women.)

Σας παρακαλώ όμως μη με παρεξηγήσετε. Δεν συνηγορώ υπέρ της έξοστρακίσεως του φουστάνιου... (Text continues with the author's perspective on fashion trends.)

Λόγου χάριν στο νοικοκυριό, στους χορούς, στα γεύματα, στο θέατρο... (Text provides more context on when and why such clothing might be worn.)

Υπάκουον όμως περισσοίς κατά τας οποίας είνε ανόητο, άβνηγνό, επανίδιφο να κολλάμε στο φουστάνι καθ' ην στιγμήν έχομεν τα ανδρικά παντάλονια... (Text discusses the practicality of such clothing for different occasions.)

Σήμερα κορίτσια καταλαμβάνουν εργασίας, που ποσιώτερά είχαν οι αδελφοί των, οι σύζυγοί των, οι φίλοι των... (Text notes the entry of women into various professions.)

Η σωφεία, ή παραγγελιοδόχος, ή εργάτρια των εργοστασίων πυρομαχικών, ή διανομής, ή γεωργός, ή κηπουρός... (Text lists various jobs that women are taking on.)

Συχνά παρακολουθώ γυναίκας που εκτελούν άνδρικούς εργασιών και ήπώρησα πώς έξακολουθούν να φορούν φουστάνια και δέν καθιερώνουν τα ανδρικά παντάλονια... (Text observes the persistence of traditional dress despite changing roles.)

Εγώ όμως, που πλειστάκις έχαμα τώ πείρασμα αυτό, που λόγω της εργασίας μου και των πολλών ορών άγορευτώ που παίζω, ξέρω τι είνε τα ανδρικά φορέματα... (Text shares the author's personal experience with wearing men's clothing.)

Ανεταίριαν και ή έχω πάντα μαζί με τόν αδελφόν μου κατά δύο χρόνια μεγαλύτερόν μου... (Text concludes with a personal anecdote or reflection.)

για όλα αυτά τα φουστάνια τα εφθισα άνοικονόμημα... (Text discusses the practicality and fashion of men's trousers for women.)

Πόσον άγαποῦσα τή άπλή εκείνα ρούχα. Ντυμένη αυτá, ακολουθούσα τόν αδελφόν μου... (Text describes the author's preference for simple, practical clothing.)

"Όταν εμάθαινα ήπαισιαν, ήμιον ακόμα κορίτσια τότε — φυσικά εμάθαινα να καθαιλικεῖν... (Text discusses the influence of education and social norms on clothing choices.)

Είς τώ γεγονός αυτό άρειλω την ήπαρξίν μου σήμερα στόν κόσμο, επειδή τή παντάλονια της ήπαισίας μου ήσοῦσαν τή ζωή... (Text reflects on the author's experience with the clothing.)

Ημιον στήν Ίρλανδία και κάποιος φίλος μου μου ήδωσε μιá φοράδα για να πάω ήπαισία... (Text mentions a gift of men's trousers from a friend.)

Εστήριξα τώ άδρος του κοριόμου στή σέλλα, άφησα τώ πόδια μου άπό της σκάλες και ήπήδησα κάτου... (Text describes the author's decision to wear the trousers.)

Νομίζω, ότι τα κορίτσια διατάζουν να αποφασίσουν να φορέσουν άνδρικά παντάλονια... (Text discusses the societal trend of women wearing men's trousers.)

Εχω ζήσει αρκετά στή Γαλλία και τώ πρῶγμα, που μου ήκανε πάντα εντύπωση ήταν νώ διέπνο εις τούς άγρούς χωριάτισες... (Text shares the author's observations from France.)

Από τήν εποχή του πολέμου χιλιάδες κοριτσιών στή Γαλλία σκάθον, φερζουν, σπένουν και κάνουν κάθε εργασία... (Text discusses the impact of the war on women's attire.)

μά του και πολεμεί εις τώ μέτωπον. Μιά φίλη μου μου γράφει, ότι πολλά άπ' αυτά τα κορίτσια φορούν άνδρικά παντάλονια... (Text discusses the practicality of men's trousers for women.)

Αν όλα τα κορίτσια που κάνουν άνδρικές εργασιές, που εργάζονται στούς άγρούς ή γυρίζουν όλη μέρα ως πωλητρί ή άπισωδῆποτε κινούνται πολύ γυρίζον τώ άδρου στί τόν άλιγώτερο κουρασμένες... (Text discusses the practicality of men's trousers for women.)

"Ο Βάν Χαϊν ήκουε σιωπηλά, όταν δέ ήτελειώσα, λέγει με άπόστομο κάπως φρονή... (Text discusses the author's perspective on the clothing.)

Εάν αι γυναίκες και μετά τόν πόλεμον έξακολουθήσουν να έξασούν άνδρικά επαγγέλματα και εργασίας... (Text discusses the practicality of men's trousers for women.)

Νομίζω, ότι τα κορίτσια διατάζουν να αποφασίσουν να φορέσουν άνδρικά παντάλονια, κυρίως επειδή φοβούνται τήν άποδοκιμασίαν του ίουνοῦ... (Text discusses the practicality of men's trousers for women.)

Απατώνται όμως άν νομίζουν ότι οι άνδρες θά τής ήμποδίσουν... (Text discusses the practicality of men's trousers for women.)

Από τήν εποχή του πολέμου χιλιάδες κοριτσιών στή Γαλλία σκάθον, φερζουν, σπένουν και κάνουν κάθε εργασία... (Text discusses the impact of the war on women's attire.)

Από τήν εποχή του πολέμου χιλιάδες κοριτσιών στή Γαλλία σκάθον, φερζουν, σπένουν και κάνουν κάθε εργασία... (Text discusses the impact of the war on women's attire.)

Από τήν εποχή του πολέμου χιλιάδες κοριτσιών στή Γαλλία σκάθον, φερζουν, σπένουν και κάνουν κάθε εργασία... (Text discusses the impact of the war on women's attire.)

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
ΤΡΟΜΕΡΑ ΣΥΜΠΤΩΣΙΣ

(Ένα καταπληκτικό x αι δυνατό διήγημα)

ΥΠΟ ΤΗΣ ΛΑΙΔΥΣ ΚΑΘΛΗΝ ΧΑΪΣΤΙΝΓΚΣ

ΣΗΜ. ΑΡΧ. Σήμερον οās προσφέρωμεν και δευτερον διήγημα της διακεκομένης αγγλικής διηγηματογράφου λαίδυς Καθλόν Χάινς, η οποία ηρχισεν εις ης ες ηλικίαν εξ ετών. Η λαίδυ Χαΐσινγκς εις ης ες ηλικίαν εις την Αγγλίαν και ηρχίζεται τόσον διά τήν διηγήματά της όσοσ και διά τήν δράματά της... (Text introduces the author and the story.)

Είχα συναντήσει τόν γέρο Βάν Χαϊν ότε ήτηρέτων εις τήν στρατιάν του Μπέα, ό όποιος επόλεμισε κατά της στρατίας του ντε Βέτ... (Text begins the story.)

Ό πόλεμος είνε πάντα ό ίδιος, άπεκρίνετο εις κάθε μας εφέσθη με φωνή βαρείαν... (Text describes the nature of war.)

Εν τούτοις μπορεί κανείς να διηγηθῆ πολιτικά ιστορία, που δέν περιέχουν σκοτωμούς, ή πρόσθετα εγώ και άλλων διά τόν έμβάλο εις πειρασμόν και μās διηγηθῆ τίποτε ή για άλλων λόγων... (Text discusses the author's style of storytelling.)

Ό Βάν Χαϊν ήκουε σιωπηλά, όταν δέ ήτελειώσα, λέγει με άπόστομο κάπως φρονή... (Text continues the story.)

Αυτό μου ενθυμίζει τήν ιστορίαν ενός φίλου μου, κατά τόν τελευταίον Βορειών πόλεμον... (Text shares a personal anecdote.)

Εδίστασε μιá στιγμή! Έπειτα όμως ίσως δέν ειχα μήλοσιν καθόλου, έξηκολούθησε... (Text continues the story.)

Ό Πιέτ Χάινς ήταν φίλος μου. Είχε ένα χτίμα στήν Αφρική, ήτο δέ πρώτης τάξεος κτηνός... (Text introduces a character in the story.)

Τόν ίδιον στιγμή ό Πιέτ νόμισσε πως σταμάτησας, πως νεκρωθήσαν όλα, έπειτα ξαφνικά τώ αίμα άρριμισε στο κεφάλι του κ' άρχισε να τώ χτυπά άγρίως... (Text describes a dramatic moment in the story.)

Λοιπόν της ευτυχίας αυτής ήρθεν ό πόλεμος να της δόση ένα ξαφνικό τέλος... (Text concludes the story.)

τὴν παρτίδα του να φορέσῃ μιá σπολή και να πάη να σκοτώσῃ όσους περισσότερους μπορούσεν... (Text continues the story.)

Ενθυμησθε τί τρομερός που ήταν εκείνος ό πόλεμος; Αψιμαχία, ήμφορεσθήσεις ή διαρκείς χωρίσ κανιμά μεγάλη, άποφασιστική μάχη... (Text describes the intensity of war.)

Όταν συνήλθε, έννοιθε πως ήταν άρρωστος και εξαλιμένος... (Text continues the story.)

Όταν συνήλθε, έννοιθε πως ήταν άρρωστος και εξαλιμένος... (Text continues the story.)

Όταν συνήλθε, έννοιθε πως ήταν άρρωστος και εξαλιμένος... (Text continues the story.)

Όταν συνήλθε, έννοιθε πως ήταν άρρωστος και εξαλιμένος... (Text continues the story.)

Όταν συνήλθε, έννοιθε πως ήταν άρρωστος και εξαλιμένος... (Text continues the story.)

Όταν συνήλθε, έννοιθε πως ήταν άρρωστος και εξαλιμένος... (Text continues the story.)

Όταν συνήλθε, έννοιθε πως ήταν άρρωστος και εξαλιμένος... (Text continues the story.)

Όταν συνήλθε, έννοιθε πως ήταν άρρωστος και εξαλιμένος... (Text continues the story.)

Η είκόνα ήταν της σύζυγου του — αι επιστολαι ίδικαι της, ήτο τώ γράμμα της τώ ίδιο — έρωίξε τώ μάτι του σε μιá και ειδη που άρχιζε... (Text continues the story.)

Όσοτερον από τολίν καιρόν ό Πιέτ ξαναείδε τώ χτίμα και τώ σπίτι του... (Text continues the story.)

Όταν ήμυκαν μέσα στο σπίτι ή ψυχῆ του επαναστάτισε με τήν άποκρίσιή της... (Text continues the story.)

Όταν ήμυκαν μέσα στο σπίτι ή ψυχῆ του επαναστάτισε με τήν άποκρίσιή της... (Text continues the story.)

Εχω κάτι έδώ για σένας, της λέει με τραχεία φωνή και ρίχνει πάνω στο τραπέζι τās επιστολάς και τήν είκόνα... (Text continues the story.)

Ό Πιέτ όμως δέν μπορούσε να άκούση τίποτε... (Text continues the story.)

Όταν συνήλθε, έννοιθε πως ήταν άρρωστος και εξαλιμένος... (Text continues the story.)

Όταν συνήλθε, έννοιθε πως ήταν άρρωστος και εξαλιμένος... (Text continues the story.)

Όταν συνήλθε, έννοιθε πως ήταν άρρωστος και εξαλιμένος... (Text continues the story.)

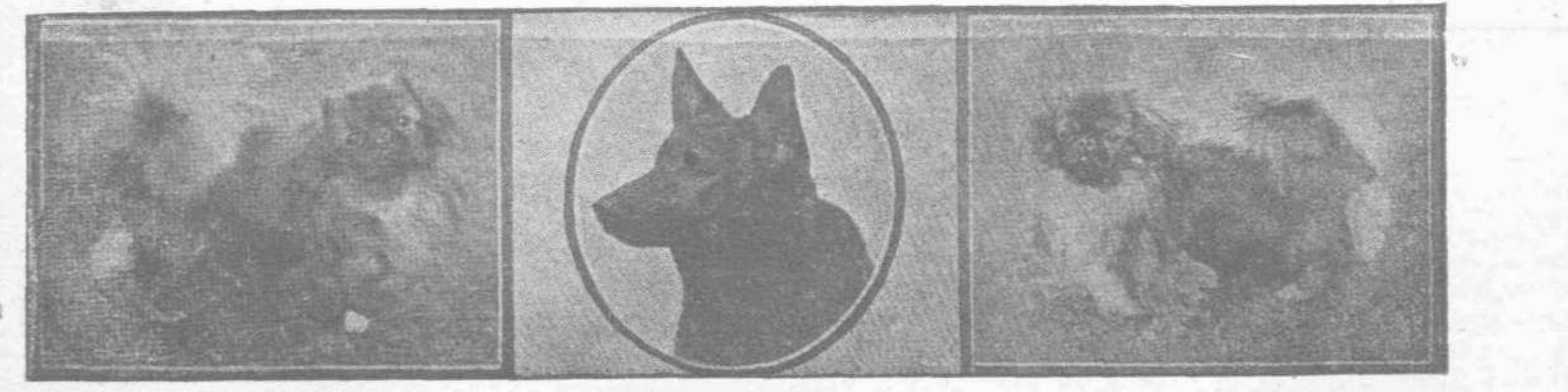
Όταν συνήλθε, έννοιθε πως ήταν άρρωστος και εξαλιμένος... (Text continues the story.)

Όταν συνήλθε, έννοιθε πως ήταν άρρωστος και εξαλιμένος... (Text continues the story.)

Όταν συνήλθε, έννοιθε πως ήταν άρρωστος και εξαλιμένος... (Text continues the story.)

Όταν συνήλθε, έννοιθε πως ήταν άρρωστος και εξαλιμένος... (Text continues the story.)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ΕΚΘΕΣΗΝ ΣΚΥΛΩΝ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

Τα δημοτικώτερα σήμερα και πλέον και θως πρέπει σκυλιά του Λονδίνου, τα όποια έθραβεύθησαν κατά τήν μεγάλην έκθεση σκυλίαν, ή όποια έλαβε χώραν εν τῇ άγγλικῇ πρωτευούσῃ τῇ 17ῃ Μαίου εις τās αίθούσας Μπέλφαστ και όπου έξετέθησαν τα άριστοτατα σκυλιά του Λονδίνου.

ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ ΤΩΝ ΓΕΝΙΚΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ

Μέχρι της παρελθούσης Τρίτης το απόγευμα, οι ψήφοι οι σταλέντες προς τα γραφεία μας δίδουν με εξής αποτελέσματα.

Ευδοκίας Αλέξ. Κ. Χριστοφίλης	1412
Δού Ζιζάνια	361
Μνηστή Θανάτου	2156
Ιωάννης Ε. Σαργιάννης	100
Λακωνίας Ταυγήτη Μακριατοπούλου	1437
Γεωργίου Γκίτσος	942
Αιονίου Τσιβέκος	304
Θωμάς Β. Θωμάκος	364
Βασίλειος των Δασών	70
Γεωργακόπουλος	596
Λεωνίδα Λιακώκος	46
Φοινίκης Αργυ.	24
Κερκίρας Σ. Μπογδάνος	2658
Μυϊγα	2300
«Πεντάμορφη κόρη»	1583
Σπυρ. Μαρτίνος	438
'Αυτ. Αγγώνος	2540
Αφελής Καρδιά,	52
Θεσσαλονίκης Σάββας Πακλίδης	865
Ιωάν. Δελιγιάννης	1325
Γ. Μπερδανόπουλος	4050
Δαζ. Ζέγας	049
Ιωάν. Στουγιαννάκης	680
Αντών. Ακτελής	655
Καβάλλας «Θρξ»	3167
Αθ. Οικονομίδης	585
Φρουρός Νέστον	4694
Χαρίων Απ'οστολος Αποστολάκης	2641
Νεράιδα του Βουνο	845
Ηρακλίου Ιωάν. Μενιάδης	388
Βασίλ. Καλλονής	1441
«Παγωμένη Καρδιά»	61
Γεωργίου Νικόλ. Δαλαμάγκας	4050
Ιωάν. Χατζημπέρος	560
Ιωάννης Παπα	1420
Βίτωρ Νιγρίν	1838
Λεων Ι. Μελές	220
Βίτωρ Λευί	20
Ιωάννης Αγγελίδης	55
Κωνστ. Μιχαηλίδης	111
Μάρκος Παπαζήσης	6
Δημήτρ. Βατακάτσος	2
Σάβας Δόδας	1238
Σολδάτωρ Λευί	298
Γεώργιος Ι. Σκελλαρίου	218
Κυδάρης Ζήνων Αραμπατζής	128
Ε. Δάφης	248
Αημ. Α. Χασάπης	804
*Αρχης Γερμανικών υποβρύχιων	25
Ανκλάδων Έλευθ. Βατμπέλλας	8186
Εδώγγελος Τσεπακάκης	765
*Ορρωτή της Τήνου	653
Θεόδωρος Τίγκας	
Αίοβου Β. Παπαδέλλης	989
«Ηρώς του Κιλίκης»	4691
'Αντ. Περξής	15
Μυτιλήνης Αποστ. Γούτις	1245
Μιχαήλ Πολυχρόνης	517
Περικλής Ραζής	300
'Αν. Περξής	890
Βασίλειος Παν. Παπαδέλλης	1314
Σέρου Σύλλ. 'Αντιπολιτευστικός	189
Σερρών Λευκός Αργφ ψήφους	622
Μαίρη Δημητροπούλου	39
Δράμας Δούκας Π. Θεοδωρόπουλος	400

Φίλιππος Αναγκώστου > 4105
'Αργυροκάστρου Τιμ. Ντίλιος > 404
Μιχαήλ Κόρκαρης > 391
Ευάγγελος Α. Φάντης > 2

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κυρίους, κυρίους,
X. Π. Δελαγραμμάκιαν. 'Αποσιέλλομεν έντιμα προς έγγραφην συνδρομητών εις άμφότερα περιοδικά μας. Ένθουσιασμός σας εξυπηρετεί δια των άνωτέρω.
— Γ. Περδανόπουλον. Τρίτος τόμος εξέδότη. Σας στέλλονται τακτικά άλλ'... ή κατά σιαίς.
— «Πεντάμορφη Κόρη». 'Αδίκως παραποιείσθε. Δέν άμυεβάλλομεν δι ηδη εισθε ίκανοποιημένη.Ψήφους προσφέρει «Ζωά-φρέϊ» — 'Ο «Ζωά-φρέϊ» προσφέρει εις «Ταυγήτην Μανιατοπούλου» ψήφους 60 και εις «Πεντάμορφη Κόρη» 1'.
— Θ. Β. Θωμάκον. Δέν έχομεν. Δέν άνα λαμβάνομεν.
— «Φρονόν Νέστον». Ταχυδρομική επιταγή ληρθείσα εισεπράχθη. Εύχαριστούμεν. Παραγγελλέντες ύμιοι εστάλησαν 16η1 φθινόροτος.
— 'Ο κ. Γ. Σ. Κορκάρης παρατιούμενος της ύποψηφισότητός του εκ τοΰ νομού 'Ιωαννίνων μεταδιδάξει τούς έπ' αυτών ψήφους εις τον έν τούτΰ 'Αργυροκάστρου κ. Μιχαήλ Κορκάρην. 'Επίσης ο κ. Σβλων Θ. Δόδας προσφέρει αυτΰ 15 ψήφους.
— «Νεοαΐδαν Βονου». Πότε και ποίους ύμους παραγγελλάτε. 'Ισως δέν ελήφθη επιστολή σας. Άπαντήσατε.
— «Τρελλόν Κεφαλλοντήν». Αηζάσης ψηφοφορίας νομού σας δέν δύναμεθα να πράξωμεν τί.
— Ν. Α. Κ. Μού εισθε άγνωστος στείλατε. Ά)οις. Πόσι-Ρεσιάντ. «Βασίλισσα Καλλονής».
— «Βασίλισσα Καλλονής». Γράφατέ μας τί ύμους περιμένετε Α' ή Β' και πόσοι ψηφοί οūs καθυστερούνται ;
— Στέφανον Μάγειρον. 31ον οūs εστάλη 26ην τρέχοντος.

ΜΠΡΑΒΟ ΓΙΑΤΡΕ

— Και δέν μου λέτε πώς τα καταφέρατε με την πρότην σας διάγνωση ; 'Εποφελέθητε τών συμβουλών μου ; έρωτΰ ο γηραιός επιστήμων τον μόλις άρχίσαντα την εξάσκηση του επαγγέλματός του νεαρόν Ιατρόν, ο όποιος απεκρίθη.
— Νομίζω, ναι, κύριε. Είπα εις τον άρρωστον, δι υπέρφερε από μίαν ουνδαυμένην άντέριαν τοΰ ήπατος, της καρδιάς, των πνευμόνων και τοΰ εγκεφάλου.
'Ο γηραιός Ιατρός. 'Ωραία. 'Η διάγνωσίς σου φίλε μου, άποκλείει κάθε πλάνην.

ΤΙ ΘΑ ΠΑΡΗ

Διδάσκαλος.— 'Αν πουλήση ο περιβολάρχης πέντε τόγγους πατάτες προς έβδομητά λεπτά την όκά, τί θα πάση ;
Μαθητής.— 'Εν αυτιοκίνητο.

ΑΚΡΙΒΕΣΤΑΤΟΝ

'Η Φιγή. - 'Υπόχει τίποτε χειρότερον από τοΰ να πανδρευθῆ ένά κορίτσι άνδρα που ένει ζηλιάρης ;
'Η Δουλού. - 'Υπόχει. Να πανδρευθῆς άνδρα, ποΰ δέν μπορείς να κάνης ποτέ ζηλιάρης.

ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ Ο ΜΠΑΜΠΑΣ ΤΟΥ ΤΩΝΗ

Δύο μικρά έθλονεικούσαν περι της άληθείας των γραφουμένων.

— Μύθος και ιστορία το ίδιο είνε, έλεγεν ο Τάκης με άροδόντιον πεπολθῆναι. Καί η ιστορία πάλι είνε το ίδιο με το νύμα, και...
— *Όχι, δέν είνε διέκομεν ο Τώνης με το αυτό σθένος.
— Ναι, είνε, επέμενεν ο Τάκης. Καί το έξρω αυτό, γιατί ο υπαυπάς μου είνε καθηγητής τοΰ Πανεπιστημίου, και...
— *Ε, και τί οάν είνε, διέκομεν ο Τώνης με δήλην την γνώριμαν. 'Ο υπαυπάς μου έστ να είνε οεπόροσ ο έρμημεριδα και έξρω καλύτερα άπ' τον μπαμπά σου για τα νύματα.

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

— Ποΰ σκοπεύετε να περάσετε έρθετός το καλοκαίρι ;
— Μά— σπηλί μου, ή οικογένειά μου θα πάη στα λουτρά και έτσι έχω μια μοναδική ευκαιρία να κάθουμαι σπηλί μου άνετα και άνεμόβλητα να διαβάζω έρμημερίδες και να κωνανίζω εις όποιον δομάτιο τοΰ σπηλιού μου μ' άρέσει...

ΨΗΦΙΣΑΤΕ

Αποσκάσεται, συμπληρώσατε και επιστελάτε μες το κάτωθι δελτίον.

Κύριε Συντάκτα της «Κυριαξής»,
Ψηφίζω, ως γενικόν άντικέρωσων της «Κυριαξής» εις τον νομόν

την κ. ΨΗΦΟΣ ΕΝΑΣ
3 'Ιουλίου 1916

ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ Ο ΑΤΛΑΣ ΔΟΥΚΑ ΣΑΧΙΝΗ

— Αφτίου κωνιζω σιγαρέτα «Ατλας» εβδα την υγεία μου και την ύμορφιά μου.

ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΟΦΜΑΝ

ΜΑΡΙΝΟΣ ΦΑΛΙΕΡΟΣ

Τόν Αύγουστον του 1354 ο Παγκάτιον Ντόρια, 4 έβδομότερος των Γενοβέζων άμυεβάληδων, απέκλειε τον λιμένα της Βενετίας με Ισχυρόν και νικηφόρον στόλον. Οι Βενετσιάνοι έπτομημένοι από κολλάς ήττας είπαν ότι έφθασεν ή τελευταία ήμερα της Δημοκρατίας. 'Ο λαός και οι εύγενείς, λησιμονήσαντες τας άντιζηλίαις των δια να έργασθοίν ίστέ της κοινής σωτηρίας, κατερίνοντο να φράξουν τας λιμνοθάλασσας δια να έμποδίσουν την εισσοδον εις τα εχθρικά σκάφη. Τα μέλη της άρχοντίας, συναθροισθέντα εις το Ριάττο, συνέζήτησαν, έν μέσφ άρχίτου ταρχίης πώς να διαπραγματευθοίν κανένα δάνειον, δια να εξασφαλίσουν δια έρηξας το τρέφμα τοΰ άσπτος, το όποιον απειλούσεν ο λιμός. 'Εν μέσφ της γενικής αυτής συμφορές και τών πολλωλόν ανδρόν που έδειξαν αδύνατον κάθε αντίστασιν, ο δόγης 'Ανδρέας Δάνφολος, καταβληθείς από τας δυσηχίας της πατρίδος του απέθανε σχεδόν αφηνίδως. 'Όταν ή μεγάλη κομπίνα τοΰ 'Αγίου Μάρκου άνήγγειλε την άπισίαν αυτην είδησιν, ή απόβαρυνος δέν ελεχε κλέον δοια. Καθίνας ένόμιζεν ότι άκουε να κρούεται το νεκρώσμιον της πνεύσης τς λίσθια δημοκρατίας. Καί όμως ο χαμός τού δόγης δέν ήτο άνεπανόρθωτος, διότι το ζήτηγλιμένον γηρας του δέν μπορούσε πεία να άνδθήη εις τούς κόπους μαρκός πολιρκίας. 'Υπήρχε λοιπόν έπίδοσια άνάγκη να εκλεγῆ άνευ άναβολής νέος δόγης, όστις να είνε και άνθρωπος με νοΰν άλλα και άνθρωπος δρασός συγχρότως, δια να ύποστηρη η τας τύχας τοΰ κράτους.

Οι πατρίοι συνέληθον εις 'Αγιον Μάρκον, δια να προδύν εις την εκλογήν ένός σωτήρος. 'Αλλ' άφού όμίλησαν επί πολύ δια τα θέματα που τούς ήλθαν εθρε, κανείς δέν έγγυαίσε να ύποδείξη το φάριμακον, άπότ ο πρόεδρος της συγκλήτου, Μαρσίνος Μπουτοέρη, ήγήθη έν τῷ μέσφ της συνεδρίας και ειπαί τα εξής:

— Δέν σέπει να ζητούμεν έδώ μέσα τον έλευθερωτήν της Βενετίας. Εις την Γαλλιαν, εις το 'Αδανόν ύπόχει αυτός ο άνδρωπος. Προστίνο εις ύμιας την άμειον εκλογήν τοΰ Μαρσίνου Φαλιέρου, τοΰ πρεσβευτού μας πλυσίον τοΰ Πάπα...
— Αυτός είνε γέρος... έφώναξαν πολλοί.
— Τό έξρω, απήνητησεν ο Μπουτοέρη. 'Αλλά ποίος από οūs θα έκαυατο ότι είνε άνώτερός του εις τας γνώσεις, το θάρρος, την άρρωσίωση ; 'Ο Μαρσίνος Φαλιέρος είνε οδυόγητα γρόνον. 'Η μακρά ζωή του διάρρουνσιν έν μέσφ τών μόχθων. 'Αλλά καθένα από τα χρόνια του, από ήμίσους άπόνο, έχει σημειωθῆ με μίαν έξοχον ύπηρεσίαν. Εις αυτόν όφειλε την άγλην της ή σημαία της Βενετίας. 'Από αυτόν και μόνον πρέπει σημερον να περιμένετε την σωτηρίαν σας. 'Αν δέν τού όδοσσε την έξουσίαν, δέν δλίπω γύρω μου κανένα που μέσον να άντιτάξωμεν εις τούς εχθρούς της δημοκρατίας.

'Η όμῆ ήλικρινία τοΰ Μπουτοέρη έπροξένησε ζοηράν έντάσην επί της συνελεύσεως των εύγενών, και παρά τας άσθενείς άντιρρήσεις μερικόν, εις το τέλος ούδεις ήρήθη την ψήφον του εις τον άνθρωπον τον όποιον ή πλειοψηφία ύπεδείκνυε δια να άσση την κοινήν πατριδα.
Μετά τινιας ήμέρας στωλίσκος από γαλέρας έπανορχομίνεας από τας άκτάς της Σαρδηνίας υπό την άρχηγίαν του Νικολού Πεζάνη ήνάγκασε τον Ντόρια ν' άπομακρυνθῆ, δια να άποφύγη την έπίθεσιν, ήτις θα του απέκοπε την ύποχόρησιν. Τό εύτυχές τοΰτο συμβάν ένεργήσασε τέλος τον κόσμον και έδειρωθή ως καλός ολωμός της άνακηρύξεως τοΰ νέου δόγης.

Τό θράδν της 5 'Οκτωβριον 1354, την στιγμήν ποΰ ο ήγεμόν της δημοκρατίας έδέχετο επί της γέφυρας τοΰ «Βουκενταΐρους» τας έπισήμους τιμάς των έπαυμένων πατριών, ένας κομοίρης νεαρός ναύτης, κουρελίάρης, ήτο εξακλωμένος εις το μαρμάριον πλαικόστωτον μπροστά εις την πρόσοψην της Δουγάνας. Παρά την αδλιότητα του, μπορούσε κανείς να διακρίνη από την άσπράδα της χροιάς του και τα λεπτοσή χείρια του ότι δέν είχε γεννηθῆ μέσα εις τον όχλον.
Στηρίζον το μέτωπον με το δεξί χείρι του εκύταζε τον όριζοντα της θαλάσσης με μελαγχολικήν προσοχήν, και ο άριστέρος του θραχίον, όλωμένος κατά μήκος τοΰ σώματός του, ήτο δεμένος με λωρίδες από χονδρό ύφανμα καταματωμένες.
'Ητο ή ώρα που τελειώνει ή έργασία τοΰ λαού. Οι ναυτικοί κορυασημένοι, έτραβόσσαν για τα σπίατια των, όπου τούς περιμένοε ή γρηά μητέρα των ή ή άγαπημένην του ούζουνοε. 'Ο δουσιχής εκείνος νέος, ο εξακλωμένος έπάνω εις το πεζοδρομιον της Δουγάνας, μόνος αυτός δέν είχε καμιά ψυχή να τον περιμένη για να γιωρτίσση το γυριμόν του. 'Εμενεν εκεί καρηής και πονών, όταν έξαφνα μιά φωνή άδεια και παραπονετική τον εκάλει με το όνομα του.
— 'Αντόνιο. 'Αντόνιο.

'Ο 'Αντόνιο άνεσίφωσεν επωδύνως το όχρον του κεφαλή, και γρηξών με κάπον το περπατήνον βλέμμα του προς το μέρος, από το όποιον ήρχετο ή φωνή, άπεκρίθη όδυήροσ.
— Ποίος είνε ; ποίος με φωνάξει ; Είνε κανέναν φιλιάνθρωπον να ρίξη το κομή μου στην θαλάσσα, γιατί ναύθησ πώς πεθαίνω.
— Παλαβή, παλαβή. Τώρα θέλεις να πεθανῆ; ποΰ σοΰ έρχέται ή εύτυχία ; Για κόπταξε εκεί κάτω στον όριζοντα πέρα άπ' της λιμνοθάλασσης εκείνα τα κύματα που χουσιώνε ο ήλιος που βασιλεύει. Είνε το προήγημα της τύχης που έξεχεται να σε έπισκαφῆ. Θάρρος 'Αντόνιο. 'Η πενα νόβει τη δύναμη. Ηρέσει να φξς παιδί μου, να φξς και να πιξς, για να κάνης καρδιά και να ζήσῃς...
'Εκείνος που τοΰ μιλούσε κατ' αυτόν τον τρέπιν ήτο μια γρηά ξεθοριασμένη, που έσύρτοε κοπταίνονταε και στηριζομένη έπάνω σ' ένα δεκανία. 'Ο 'Αντόνιο άνεγνώρισεν την μιστρόελλην ζητιάναν που είχε συναντήσσει πολλές φορές στην πόρτα τοΰ μοναστηριού των Φαργακαυών.
— Αησά με ήσυχον, μοσή στρίγγιλα, της έφωνάξε με στενωχορίαν ο 'Αντόνιο. Τι σε μέλει ε σένα άν μ' ήρραξῆ ή πενα έπάνω σ' αυτῆς της πλάκαε, άφοΰ ή πληγή τοΰ χερσίου μου μ' έμποδίζει να έργασθῷ ; Αησά με να πεθάνω με την ήουσία μου.

— Χί, γι, χι, έκαμεν ή γρηά γελώσα με σαρκασμόν και στηρίζουσα το ηγογιον έπάνω στο δεκανία της. Μά γιατί να αφήνης όλα στη μέση, και γιατί να μιλῆς τόσο σκληρά σε μια φτωχή γρηά που σοΰ φέρνει μέγμα πός θέρθη ή θεία Ηρόνομα ;... Νά, πάρε, παιδί μου, μάσσα αυτά τα παστά φραάσια που άγόρσασα τώρα δά μαζί με ένα φρέσκο φρομάι, και να σοΰ δώσω να πιξς λίγη λεμονάδα, άπ' την καλλίτερη ποχήςς δοκμάσει στη ζωή σου. Φάγε και πιε σαν άντρας, Χριστούλη μου, και βοτσα, θα κωντάξω να βρω μέσ' στο δισόμα μου μίαν αλωρή θαματοργιά να σοΰ γαρτρώη την πληγή σου.

'Ενό μλούσε έτσι, ή γρηά ζητιάνια έλωπε μπροστά στον 'Αντόνιο της μικρές προμηθήδες της και τον έπλεξε άπαλά να της τιμήση.
'Όταν έτελείωσε το λιτόν εκείνο φαγητό, ή γρηά έξεσέπασε προφυλακτικά τον θραχίονα τοΰ νέου και τον άλειψε με μίαν αλωρήν, της όποιας αυτή κυτείχε το μωστρίον.
— Κακόμορο, έλεγεν ένθ τοΰ έδεσε την πληγήν, πώς έκαμες κ' εχτάπσες έτσι ;...
— 'Εχτήρησα εκεί που κόπταξα να ογάλω το

μοΰ μου, άπεκρίθη ο 'Αντόνιο, σαν να μήν είπαν ο Θεός πός έχομε το δικαίωμα να ζούμε με τον ιδρώτα τοΰ προσώπου μας. Ξέρεις, καλή μου γρηά, πόσον καρδ ήθελενα να ξεφορτόνω στο λιμόν ήμπορά καράβια. Είχα οικονομίσει κάτι ψιλά για να πάρω μια καινούργια μπλούζα, και όταν έντόθηκα λίγάνα ύποφερτά, έτασσα δουλεύα στο σωματίτιο των γονδολιέρων. Μά ένα καλό πρσί, ε ιδιοκτήτης της γόνδολάς μου, μου ζήτηλε να χωτρήλιμα που μοθιδναν, μου ήβρε χάπια άφρομη και μ' έδωξε. 'Επειδή άναγκάστηκα να ξεαναγινα χαμάλης, οι άλλοι ναυτικοί μ' έσαυλόδρισαν, έδω και τρεις μέρες. Άλλοι μωροχίκαν πέτρες, άλλοι μ' εχτιπούσαν με τα κωνιά τους. 'Ο πεία κοδοργος άπ' όλους, μου κατέβασε μια άποσίια, που θα μούσαξε το καικάλο, έν δέν πρόφτανια να αβάλω το χείρι μου άποάνα. Αυτά είνε τα θέσανά μου. Μά χείρι σε σένα, καλή μου γρηά, θα τα ξεγάζω γρηόρα, γιατί ναύθησ από τώρα τα άποτελέσματα τοΰ βάλασμου που μούδαλε στο χείρι. Σε λίγο στοιχηματίξω πός δέν θα μου πέφτει βαρό το κωνιά, και θα πάρω το δικαίον μου πίσω.
— Ναι, ναι, άπεκρίθη ή γρηά, θα πάρως το δικαίον σου πίσω, μά όχι όπωσ το έννοεις έσύ. Θα τραβήξεις κωνιά άλλη μια φορά, οφραί μου ναυτάκωλο, μά θάνε ή τελευταία, γιατί διαδάξω τα μέλλον σου στη λάμψη τοΰ ήλιου που βασιλεύει, και το μέλλον σου αυτό είνε λαμπρόν, σαν το χρυσάφι.

'Ο 'Αντόνιο δέν την άκουε πεία. 'Ενα μεγαλοπρεπέε θέαμα είχεν άποροφῆσει τα βλέμματά του. 'Από τον 'Αγιον Κλήμεντα προχουόσσε με μεγαλειό ο «Βουκενταΐρους» σηματοστόλιστος με τον Βενετικόν λέοντα και σήχζον τα γαλανά νερά των λιμνοθαλασσών υπό την ρυθμικήν ώθησιν εκάτων κωνιάν. 'Αλλ' έξαφνα, ένθ ο 'Αντόνιο παρακοιλούδοσε με άφανον θαυμασμόν το θριαμβετικόν αυτό θέαμα, το βάθος τοΰ ούρανού εχρρωματισθῆ με αίματώδη χρώμα ο άνεμος από τ' άνοικτά ήροχια να πνήη με σφοδρότητα και σε όλίγες στιγμές έφθασε την ορημότητα τρικυμίας. 'Η θάλασσα που είχε άγριέσει και γένειε άπειλητική, άνατηρόσσε συνταρασομένη και εχτιπούσε με έπώκοσπον θόρυβον την τριζορσαν τράπια τοΰ «Βουκενταΐρους», ποΰ όποιον αι άπακτοι ταλαντεύοις ένίβαλλον τον φόδον ότι από στιγμής εις στιγμήν θα καταποντίετο μέσα εις τα κύματα. 'Ο λαός το μαγμένος έτραγε σωρηδόν εις την άμυειδιαν τοΰ λιμένος και έβγαζε κραυγές τρέμου. 'Ο 'Αντόνιο, έν και έντος ως έν της αδλιότητός του εις τας τόσον ταχέως αθεσθείας χαράς της πατρίδος του, ήσθάνετο ούχ ήπτον τον οκτον να τοΰ γεμίξη την ψυχήν.

'Εξαφνα ένας θόρυβος από άνωσίειδες τοΰ προσελκίει τα βλέμματα. Δικρίνει μια όάρα με το κωνιά της, ή όποια από τα τεράγματα της θαλασσοταρχίης ένόντινε να σπάση τα παλαμιάρια που την είχαν δεμένην. Άμύσως χωρίς να σκεφῆ τον κίνδυνον ο θραχίλιός νέος, λησιμονών τον πληγομένον τον θραχίονα, όμῆ εις το καρυδοτέσφιλε εκείνο, το λύνει και το σπρωχνει γοργά προς την διεύθυνσιν τοΰ «Βουκενταΐρους».

'Εφ' όσον το τρέξιμον της δάρας έπιταχυόμενον από την όρην των κυμάτων, τον πλησιάζει εις το πλάσιν, άνοίει τούς τραμαγμένους πατριόους να τοΰ φωνάζουν με όλιας τον τας δυνάμεις.
— Σώσε τον δόγην. Σώσε τον δόγην.
Μιμνήντες το παράδειγμα τοΰ 'Αντόνιο πλειστοι έυπειροι ναυτικοί έφθαναν με άλλες δάρας και έπάσιον γενναίως έναντιον της θυέλλης, άμυλλώμενοι πώς να φθάση πρώτος. 'Αλλ' ή τόχη ήθελήσεν ο 'Αντόνιο να γενίη ο ήρωσ της περιπέτειας αυτής. Διευθόντον την δάραν του με σχεδόν ύπερφυσικήν δεξιότητα, έπροσέλασε τούς άνταγωνιστάς του και κατορθώσε να κολλήση πρώτος εις τα πλωρά τοΰ «Βουκενταΐρους».

(Ακολουθεί)

ΣΤΕΝΤΑΛ ΠΕΡΙ ΕΡΩΤΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΛΠΙΔΟΣ

Άρχει ελάχιστος βαθμός ελπίδος διά να προ...

Η ελπίς μπορεί κατόν να λείψη μετά δύο ή...

Προκειμένου περί ανθρώπου με χαρακτήρα απο...

Η ελπίς αβή μπορεί να σβήση ενωρίτερον, χω...

Αν ο έραστής έχει περάσει δυστυχήματα, αν...

Χρειάζεται την εποχήν αυτήν και όχι αργότερον...

Απαιτεί πολύ μεγαλύτερα έλπίδα, και έλπίδα...

Έκείνο που εξασφαλίζει την διάρκειαν του έρω...

Η δευτέρα αυτή αποκρουστικότητα λείπει τε...

Όταν συντελεσθούν αι αποκρουστικότητες αυται...

Διάτι, 1ον είνε στωλισμένος με τελειότητα η...

2ον. Είνε στωλισμένος με τελειότητα αι όποιοι...

Η τελειότης μερικόν θελήθησαν περί της όποι...

Μία αποροδοκότης απάντησις που μου βρίζει...

να, φλογεράν, η, καθός λέγουν κοινώς, ο ω μ α ν...

Θα πη ο άλλος ότι ή έρωμένη μου είνε σεμνό...

Είς μίαν τελείως αδιάφορον ψυχην — μία κόρη...

Είς τήν περιττώσαν ταύτην, ο έρωσ άρέσκει κατ'

Η έγκληξις και ή έλπίς βοηθούνται λοχωρώσ από...

Άς ανακαταλάβωμεν τώρα τας έπτά έποχάς...

1ον. Ο θαυμασμός. 2ον. Η ευχαρίστησις κλπ.

3ον. Η έλπίς. 4ον. Ο έρωσ γεννάται. 5ον. Πρώτη...

6ον. Έμφανίζεται ή άμφοβολία. 7ον. Δευτέρα...

Από του αριθμού 1 έως τον αριθμόν 2 μπορεί...

Από του αριθμού 2 έως τον αριθμόν 3 ένας...

Από του αριθμού 3 εις τον αριθ. 4 εν δευτερόλε...

Από του αριθμού 4 εις τον αριθμόν 5 δεν υπάρ...

Μπορούν να διαρροούσιν μερικα ήμερα, κατ'

του έρωτος ως απολαύσεως καλλιτεχνικής και του...

Τέλος ο έρωσ άνήκει εις δίλας τας ηλικίας. Πά...

Ός απόδειξιν του μεγάλου έρωτος δεν παραδέ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Ο ΚΑΛΑΟΣ ΤΟΥ ΣΑΛΤΖΜΠΟΥΡΓ

Η αποκρουστικότητα ποτέ σχεδόν δεν κάνει εις...

Αν ή αγαπημένη γυναίκα υποχωρήσιν εις τον...

Αν ή αγαπημένη γυναίκα υποχωρήσιν εις τον...

ΤΥΧΕΡΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ

Άνθρωπος μέσης ηλικίας εισέρχεται εις...

— Όχι, όχι, λέγει επιμόνος ο άγοραστής, θέλω...

— Γιατί αυτός είνε της τύχης μου. την νύκτα...

— Τότε ένα 5 σιδ κάθε μάγουλο, κένα μη...

— Ανοικτά. — Τότε ένα 5 σιδ κάθε μάγουλο, κένα...

— Τότε ένα 5 σιδ κάθε μάγουλο, κένα μη...

— Τότε ένα 5 σιδ κάθε μάγουλο, κένα μη...

ΑΘΗΝΑΙΣΙΟΥ ΜΙΧΑ Η ΜΝΗΣΤΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΖΩΗΣ

(Συνέχεια εκ του 34 φύλλου)

Τό άνοιξε και ο δλο το δωμάτιο εχούθηκε...

Αγαπημένη μου Παύλο. Άνδριον Κυριακή, εις τας 6 το άπόγευμα...

Ο Παύλος έδιόβασε γρήγορα το γράμμα,...

Δεν τον εσυγνώμησε και τόσο πολύ όπως...

Κι εξακολουθούσε να του γνέφη ελαφρά...

Η κόρη απέναντι έπαυε να του γνέφη,...

Επηρε την απόφασί του. Θά επήγαινε. Έ...

Τό σπίτι δεν είχε παρά μίαν εισοδο από...

Τόν φίλιτον κ. Τάσσο Ι. Παπαχριστοφί...

αία. Ποία να είνε αυτή ή κυρία ;...

Έκανε δροσιά κοντά στο παράθυρο που ε...

Ο Παύλος επρόθεσε στο εσωτερικό του ά...

Κι εξακολουθούσε να του γνέφη ελαφρά...

Η κόρη απέναντι έπαυε να του γνέφη,...

Επηρε την απόφασί του. Θά επήγαινε. Έ...

Τό σπίτι δεν είχε παρά μίαν εισοδο από...

Τόν φίλιτον κ. Τάσσο Ι. Παπαχριστοφί...

Τόν φίλιτον κ. Τάσσο Ι. Παπαχριστοφί...

Τόν φίλιτον κ. Τάσσο Ι. Παπαχριστοφί...

οίασε στην πόρτα. Η καρδιά του εκτυπούσε...

Με μίαν άπειρη θλίψη με μίαν ανεξήγητη...

Τό απέναντι παράθυρο ήταν κατάκλειστο...

Τόν εκροστούσε λοιπόν ; Ήθελε να παίξη...

Εκείνη την νύκτα Έκανε ένα πολύ άνηγοχο...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΗΕΜΠΤΟΝ

Τό ύπνο και το μύθο

Πολύ άρωσιος εσηκώθηκε άργα την άλλη...

Μεσο στο δωμάτιο τον έγεινε τώρα ένα ε...

Επρόθεσε. Τόσο πολύ τον είχε κουράσει...

Επλόνθη με άφθονο νερό κ' έδοκίμασε τά...

Μιά μικρή σκέψις του εγενηθή εξαφνα...

Τό σπίτι δεν είχε παρά μίαν εισοδο από...

Τόν φίλιτον κ. Τάσσο Ι. Παπαχριστοφί...

ΡΩΣΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΚΑΡΔΙΕΣ ΚΑΙ ΠΕΠΟΙΟΘΗΣΕΙΣ

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑΣΙΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΡΩΣΣΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΜΑΞΙΜΟΥ ΓΚΟΡΚΗ

Είπε Άνοϊζι. Ο ήλιος λάμπει πλατιά και χαρά παντός βασίλει. Και αυτά τα τζάμα τών παλαιών λιθίων οικιών φαίνονται να συμμετέχουν εις την χαράν.

Τās δόδοι τής μικράς πόλεως ἐπλημμύρουν πλήθη ἀνθρώπων ντυμένον με τās ἐφορτάσιμον των ἑθνομασίαν.

Ἐργάτες, στρατιώτες, ἔμποροι, παπάδες, ἐπίσημοι, ψαράδες, ἄλλοι μεθυσμένοι ἀπό τής Ἄνοϊζεως τῶ θέλγητρον, ὄμιλοισιν, γελούν, τραγουδοῦν γεμάτοι χαράν, γεμάτοι ζώην.

Τὸ πλήθος αὐτὸ σὰς δίδει τὴν ἐντύπωσιν ἀνθρώπων, τὸν ὅποιον τὰ θάσανα ἔληξαν καὶ τὸν ὅποιον χόρως ἦτο ἡ τελευταία ἡμέρα μᾶς σκληρᾶς, βαρβαρᾶς ζωῆς.

Σήμερα ἄλλοι ἐξέστησαν γεμάτοι ζωηρότητα, ὠσαν παῖδι, καὶ μετὰ τὴν πεποιθήσιν, ὅτι τὸ ἄδύνατον τής θελήσεωσ των θὰ ἀπεργασθῆ ἔλα τὰ ἐμπόδια, καὶ πάντες ὁμοῦ εἰς τὸ μέλλον θὰ βαδίσαν μετ' ἑαυτοῦ πρὸς τὰ ἐμπρός.

Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἀπετέλει παραφρονίαν μεταξὺ τοῦ ζωηροῦ ἐκείνου πλήθους καὶ ἔνεποιε ὀδυνηρὰν ἐντύπωσιν ἦτο ἓνα μελαγχολικὸν πρόσωπον. Τὸ πρόσωπον αὐτὸ ἦτο ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα καὶ ρομαλέοσ τὸ σῆμα ἀνδραὶς ὄχι περισσότερο τῶν τριάντα ἔτων, ἀσπρομάλλης κόιλας, καὶ ἐπὶ τοῦ θραχίονος τοῦ ὅποιου ἐστηρίχτο μία νεαρὰ γυναίκα.

Κρατοῦσε τὸ κεφάλιο σὸ χεῖρ του, αὐτὸ δὲ τρίχε τής ὠρείας, κεφαλῆσ του ἐλαμπαν ὠσαν ἀσῆμι. Τὸ λεπτόν, ἀλλ' ὕγιεσ πρόσωπόν του ἦτο γαλήνιον μετὰ μὴ μελαγχολία, καὶ φαίνονταν ὅτι δὲν θάθουσε ποτὲ. Τὰ μεγάλα καὶ μαύρα μάτια του, μετὰ τās μικρὰσ ἐπιφανείας των, εἶχον τὴν ἔκφρασιν ἀνθρώπου εἰς τὸν ὅποιον τὸ ὀδυνηρὸν παρελθὸν τὸν δὲν θὰ ξεχνιόνταν ποτὲ.

— Κάτταζε τὸ ζεῖγος ἐκεῖνο, μοῦ εἶπεν ὁ συντροφός μου, ἴδως τὸν ἀνδρα περιόσων οὗτος εἰς τὴν ζωὴν του μίαν δραματικὴν περιόσιν, ἐξ ἐκείνων αἰτίνας συμβαίνοντων συχνὰ μεταξὺ τῶν βασιλέων ἑργασιῶν τής Ἰταλίαν.

Ὁ ἀνθρωπος αὐτός, ἐξηκολούθησεν ὁ σύντροφός μου, εἶνε σοσιαλιστής, ἐκδοτής μᾶς τοπικῆς ἐφημερίδοσ τῶν ἑργασιῶν. Εἶνε καὶ ὁ ἴδιος ἐργατικός, εἶνε ζωγράφος, εἶνε ἐξ ἐκείνων τῶν χαρκτηρίων διὰ τὸσ ὅποιους ἡ ἐπιστημὴ ἀποβαίνει θρηκεία καὶ τέτοια θρηκεία, καὶ ζητᾶ ἐπὶ μύλλον καὶ μύλλον, τὴν θείαν πρὸς τὴν γνῶσιν. Εἶνε ἀντικληρικός εἰς τὸ ἐκπαιθεὸν, ἀκριβὸς κῆτταζε μετὰ τὴν ἀγάπην δάματα οἱ μαύροι παπάδες τὸν προσβέλοῦν.

Πρὸ πέντε περιότων ἔτων οὗτος, ἦταν κτηνηγανδιστής, ἀνιήτησεν εἰς ἓνα τῶν κέντρων τῶν μίαν νέαν, ἦτις ἀμείωσ τὸ ἔπευρε τὴν προσοχὴν. Αἱ γυναῖκεσ ἐδῶ ἔχον διδασθῆ καὶ πιστεύον τικρῶσ καὶ σταθεροῦσ. Οἱ ἰερεῖσ ἔχον καλλιεργῆσει τὴν ιδιότητᾶ ταύτην τής πίστεισ εἰς αὐτὰσ πρὸ πολλῶν αἰώνων, καὶ ἀλήθειαν ἐπέτυχον τοῦ σκοποῦ των. Κάποιος δικαίωσ εἶπεν ὅτι ἡ Καθολικὴ Ἔκκλησία ἀνομοιότητῆ ἐπὶ τῶν κόιλων τής γενναϊκᾶσ.

Ὅσῳσ λοιπὸν ἠμιλοῦσε πρὸ τοῦ κοινῶσ, ἡ κόρη τῶν παρεκλούθη μετὰ προσοχῆσ καὶ συχνὰ τοῦ ἀπέτεινε ἐρωτήσεισ διὰ τῶν ὅποιων κατεδείκνυν ἔπ' ἤτο ἓκ διαμετροῦ ἀντίθετοσ πρὸσ τās ἀρχὰσ καὶ τὰ δόγματα τῶ.

Εἰς μίαν ὄμιλιον του, περὶ θρηκείας, περὶ Πάπα καὶ περὶ κλήρον, διακρινεν εἰς τὸσ φεθαίμοσ τής κόρησ ἓν εἶδος περιφρονήσεωσ καὶ μίσοσ ἐναντίον των. Εἰς ἐκαστὴν ἐρώτησιν, ἦν αὐτὴ ἀπετάτεινε, αἱ λέξεισ τής ἦσαν μύλλον ἐχθρικαί, ἡ δὲ σφαλὴ φωνὴ τής ἀπέπειε δηλητηρίον. Κάτοχοσ

αὐτῆ τής φιλολογίαν τής Καθολικῆς Ἐκκλησίαν, τής κατὰ τοῦ σοσιαλισμοῦ προδιατεθειμένησ, ἀντεπεξήχετο μετὰ ἰσχυρὰ ἐπιχειρήματα ἀναντιῶ τοῦ σοσιαλιστοῦ.

Ἡ σύγκρουσισ αὐτῆ τοῦ σοσιαλιστοῦ μετὰ τής νέας, ἐπέφερε κλονισμόν τινα εἰς τās πεποιθήσεισ τοῦ ἀνομοιοτήτοσ.

Ἄντὸ ὀυρηρέσθησεν τὸν σοσιαλιστὴν τόσοσ, ὠστε ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ χῆσῃ τὴν ὑπομονήν καὶ νὰ ἀντεπεξέλθῃ μετὰ σαρκασμοῦ κατὰ τής νέας, ἦτις ὁμοσ τὸν ἐπλήρωσεν μετὰ τὸ ἴδιον νόμισμα, προκαλοῦσα οὕτωσ ἐπὶ μύλλον τὸν ἀνομοιοτήτοσ δι' αὐτὴν θαυμασμόν του καὶ ἀναγκάσεωσ αὐτὸν νὰ προστοιμάσῃ μετὰ μεγαλειτέρων προσοχῆσ τās διαλέξεισ του, τās ὅποιασ θὰ ἔδιδεν εἰς τὸν κύκλον ἐκείνου, τὸν ὅποιον καὶ αὐτὴ παρεκλούθη.

Ὅσῳσ ἐκείνοσ ἔμελλε νὰ πραγματευθῆ περὶ σοσιαλισμοῦ ἠθῆσεντο αὐτῶν καταπελῆξίμων, τὸ σῆμα τῶν παλαιῶν καὶ ἡ ψυχὴ του ἔπαυσε, ζωγρα φίζον τὴν μέλλουσαν ζωὴν, ὅτε τὸ πᾶν θὰ διέπερ ἡ ἐλευθερία. Διέκρινε πρὸσ τούτοισ ὅτι ἐκείνη μετεβάλλετο εἰς ἄλλοσ ἀλλοίον ἀνθρώπον, καθὼσ ἡ κροῶτο τῶν λόγων του, ἀποπνίγουσα τὴν ἀρχὴν μᾶς ἰσχυρᾶσ καὶ ἰκανῆσ γυναικᾶσ, ἐχοῦσος συναίσθησιν τὸν ὄδωσ τῶν ἀλιάσεωσ τής ζωῆσ. Τὸν παρεκλούθη μετὰ ἐκστατικὴν προθυμίαν παιδιοῦ, τὸ ὅποιον ἀκούει παρμύθι, σύμφωνα μετὰ τής ψυχῆσ του τās διαθέσεισ.

Τούτὸ διήγειρεν ἐπὶ μύλλον τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ διὰ τὴν κόρην τής σκέψεωσ καὶ τοῦ λόγου, καὶ συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ προτείνῃ συμμαχίαν εἰς τὴν ἰσχυρὰν κόρην, ἢπωσ ὁμοῦ συναγωνισθῶν ὑπὲρ τοῦ κοινῶσ καλοῦ, τής ἐλευθερίαν καὶ τοῦ σῆματος καὶ τοῦ πνεύματοσ.

Ὁ μεταξὺ αὐτῶν ἀνταγωνισμός διήκεισε περίπου ἓν ἔτοσ, χωρὶσ νὰ ἐκδηλώθῃ οὐδεμίαν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν διδῆσεισ πρὸσ σῆμαξιν καὶ συμμαχίαν εἰς τὸν ἀγῶνα. Ἐπὶ τέλοσ πρῶτοσ ἐκεῖνοσ ἀπεφάσισε τὸ πρῶτον διδῆσεισ.

— Ἀσπονίσι, εἶπε ὁ διαρκῆσ ἀντίκαλόσ μου, εἶπεν ἐκεῖνοσ, δὲν νομίζετε ὅτι χάριν τοῦ ἐπιδωκομένου σκοποῦ ἦδελεν εἶνε προτιμότερον, ἔάν ἐξυνηροῦσθησθε καλλιτέρωσ;

Ἡ κόρη ἐδέχθη τὴν πρότασιν του καὶ σχεδὸν ἀμέσοσ ἤχησεν ὀυσήτοινησ μετὰ μεγαλειτέρων ζέσιν. Ἐκείνη ὑπερήσεωσ μετὰ πάθουσ τὴν ἐκκλησίαν ὠσ τὸ μόνον καταρτίων, ὅπου αἱ θεβαρμημένασ φρεσὶσ ἀνομοιοτήτοσ καὶ ἀνάστασιν, καὶ ὅπου ὄλα εἶνε ἴσα.

Ὁ ἄλλοσ ἀπήγγησεν ὅτι ὁ κόσμοσ δὲν ζῆται ἀνάπαυσιν, ἀλλὰ ἀγῶνα, ὅτι ἡ πολιτικὴ ἰσότησ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάρεξῃ ἄνευ τῆ ὀλικῆσ ἰσότητοσ, καὶ ὅτι ἀποσεν τής Ἐκκλησίαν κηρυττατα τῆσ, εἰς τὸν ὅποιον συμφέρει ὄπωσ ὁ λαὸσ παραμὲνη στὴν ἀθλιότητᾶ καὶ ἀμάρτια.

Ἐκτοτε ἡ ἀνιήτισ αὐτῆ συνῶδευσεν ὄλην τῶν τῶν ζωῶν. Εἰς πᾶσαν συνάντησιν τῶν ἐξηκολούθησεν τὸ αὐτὸ ἀπέλεξ καὶ ἐμπασθεὶσ θέμα, καὶ ὀσημέρια τὸ πρὸσ τās πεποιθήσεισ των πάθοσ ἠθῆσεντο ἐπὶ μύλλον καὶ μύλλον.

Ὁ νέοσ ἐφρόνει, ὅτι ζωὴ σῆμαίνει ἀγῶνα πρὸσ ἐίρησιν τῶν γνῶσεωσ, διὰ τὴν κατάρτησιν τῶν ὀν νάμεωσ τής φρεωσ, ἀγῶνα διὰ τὴν ὀστατήν τῶν μισοτικῶν τῆσ, εἰς τὴν ἀνθρωπίνην θέλησιν.

Ἐκείνη εἰς ἀπάντησιν ἔλεγεν, ὅτι πᾶσ τῆσ φρεῖλε νὰ εἶνε ὄπλομένοσ διὰ τὸν ἀγῶνα ἐκείνου, ὅσοισ ἀγε πρὸσ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ λογιόυ, ἀνομοιοτήτοσ καθε ἀλλῆσ δυνάμεισ καὶ τής μόνησ ἔν τῶ κόρηφ δρῶσεισ ἐκονομῆστωσ. Διὰ τῆσ ἐφρόνει ὅτι ἡ ζωὴ σῆμαίνει μίαν βαρβαρίαν καὶ ὀδυνηρὰν θυσίαν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸ Ἄγνωστον, τὴν ὀστατήν τοῦ λογιόυ πρὸσ τὴν θέλησιν ἐκείνην, οἱ νόμοι

καὶ οἱ σκοποὶ τής ὀποιᾶσ εἶνε γνωστοὶ μόνον εἰς τὸσ ἐκκοινωνούντασ μετὰ τὸν Θεόν.

— Τότε γιατί παρεκλούθετε τās διαλέξεισ μου, τί προσδοκᾶτε ἐκ τοῦ σοσιαλισμοῦ; τὴν ἐρωτᾶ ὁ νέοσ.

— Ναι, γνωρίζω ὅτι ἀμαρτᾶν καὶ ὀτι ἀντιπάσκα με τῆσ ἰδέεσ μου, ἀπαντᾶ ἐκείνη με λήπην, ἀλλὰ εἶνε εὐχάριστον νὰ σᾶσ ἀκούῃ κανελὶ καὶ νὰ ἀνομοιοτήτῆ τὸ δυνατόν τής εὐτυχίαν ὄλων μᾶσ.

Καίτοι δὲν ἦτο ὄραία, ἦτο ὄμως λεπτὴ καὶ χαρτωμένη, μετὰ ἐκφραστικὴν φουογγωμίαν καὶ μεγάλη μάτια, τῶν ὀποίων τὰ βλέμματα ἄλλοτε μεν ἦσαν θουαινετᾶ καὶ γλυκὰ, ἄλλοτε σοβαρὰ καὶ πλήρη ὀργῆσ. Εἰργάζετο εἰς ἓν μεταφωροῦσιν καὶ ἐξῆ μετὰ τὴν γηραιᾶν μητέρα τῆσ, τὸν ὀστερημένον τὸν ἓνα πῶδα πατέρα τῆσ καὶ μίαν νεωτέραν ἀδελφὴν τῆσ, ἡ ὀποία παρεκλούθη μαθήματα εἰς τὴν πρακτικὴν σχολήν.

Ἐνίοτε ἠθῆσεντο αὐτῆν εὐτυχή, τὴν εὐτυχίαν τῆσ ὄμοσ ταῦτην, δὲν ἐξεδήλοσ θουομοθῶσ, ἀλλ' ἠρέμα καὶ ἥσυχωσ. Ἐπερηγόνα τὰ μυστοῦσ καὶ τās παλαιὰσ ἐκκλησίαν, ὠσ καὶ τās ὄραίασ κείνοσ τῶν ὀποίων τὴν θέαν ἐθεωρεῖ ἀπαράτητον διὰ πάντα θνητῶν, διὰ τὸτε μόνον οὐτοσ ζῆ, ἐκονεθίσε νὰ λέγει.

Ἄλλοτε ὄμιλει μετὰ τοιούτων παρῶδοσιν τρόπον καὶ ὁ τόνόσ τῆσ φρονίτῆσ ἦτο τόσοσ ἀλλοκοτοσ, ὠστε τοῦ ἐφῆσεντο, ὅτι ἦπου τὸ θουγηρτὸν πληρημένοσ ἀνθρώποσ. ἠθῆσεντο ὅτι ἡ κόρη αὐτῆ ἠγάτα τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἀνθρωπᾶτητᾶ μετὰ τὴν βαθερίαν ἐκείνην τῆσ μάννασ ἀγάτην, ἡ ὀποία εἶνε πλήρησ ἀνησυχίαν καὶ ἐκπλαγγνίωσ. Τὴν ὑπέμεινε καρτερικῶσ καὶ ἐπίστευε ἐκονομῆστωσ ὅτι πολλὴ ταχέωσ ἡ ἀγάτη τῆσ αὐτῆ θὰ μετετρέποτο εἰς ἔρωτα δι' αὐτόν. ἠχῆσε νὰ πιστεῖ ὅτι ἠκροῶτο τῶν λόγων του μετὰ περισσότεροσ προσοχῆσ καὶ ὅτι ἡ καρδιά τῆσ συνεφῆνε μετὰ αὐτόν. Καὶ ὄμιλει μετὰ πάθοσ περὶ ἐπὸσ ἀδελειτεπτοσ καὶ δραστηρίωσ ἀγῶνωσ, διὰ τὴν ἀπελευθερίωσιν τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ἔθνοσ καὶ ἐν γενεί ὄλησ τῆσ ἀνθρωπότητοσ, ἀπετᾶ παλαιὰ δεσμᾶ, ἡ σκῆρτᾶ τῶν ὀποίων ἐκονεχῆσσε μᾶχοι τῶν ψυχῶν των, καὶ ἡ ὀποία φρεῖρε καὶ δηλητηροῦσζει αὐτὰσ.

ἠμέρασ πινὰ συνοδεῦσεν αὐτὴν ὀπί τῆσ τῆσ εἶπεν ὅτι τὴν ἀγαπᾶ καὶ ὅτι θέλει νὰ τὴν νυμφευθῆ. Ἡ ἐξουολόγησῆσ του αὐτῆ τὴν ἐτάραξε τόσοσ ὠστε ἠθῆσεντο αὐτῆν κλονεζόμενην, ὀχρίσεωσ καὶ στηρηθεῖσα ἐπὶ τοῦ τοῖχοσ τὸν ἠπένεσε μετὰ ὄλοῦσ ναιχτᾶ μάτια, καὶ ὀμφατᾶ χεῖρα καὶ τοῦ εἶπε.

— Τὴν ψυχὴν μου κατέχειν ὁ φόβοσ ὅτι κατὰ παρῶμοσ θὰ συνέβαινε διὰ καὶ ἐγὼ πρὸ πολλοῦ σὲ ἀγαπῶ. Ἄλλὰ Θεέ μου, τί θὰ γείνη τῶρα;

— Θὰ ἀνατεῖλλον ἡμέρα εὐτυχίαν καὶ γιὰ σὲ καὶ γιὰ μένα, ἡμέρα ἀμωβαίαν ἑργασίαν, ἀνεφῶνησ ἐκείνοσ.

— Ὄχι, εἶπεν ἡ κόρη, σκῆθοῦσα τὸ κεφάλι, δὲν πρέπει νὰ μιλοῦμε γιὰ ἔρωτα.

— Γιατί;

— Θὰ κάμωμεν τὸσ γάμοσ μᾶσ - σύμφωνασ πρὸσ τὸσ νόμοσ τῆσ Ἐκκλησίαν; ἠρωτήσεν ἡ νέα μετὰ ἠσυχον ἔρωσ.

— Ὄχι.

— Τότε ἔχε γεία καὶ ἀπεχωρίσθη ἀμείωσ τοῦ νέου.

Τὴν προεφῆνε ὄμοσ ἐκείνοσ καὶ προσεθεῖ νὰ τὴν πείρη. Τὸν ἀκούει σιωπηλῶσ καὶ ἔπειτα προσδέτει.

— Ἐγὼ, ἡ μητέρα καὶ ὁ πατέρασ μου εἶμεθα ὄλοισ πιστοὶ καὶ θὰ ἀποθᾶνωμεν πιστοὶ. Πολυτόλως γάμοσ δι' ἐμὲ δὲν εἶνε γάμοσ. Παιδιὰ πὸν γυναικῶντα ἔκ τοιούτου γάμου, ἔρωσ ὄτι εἶνε δυστυχῆ. Ἡ ἀγάτη καθαρῶσεται μόνον διὰ τοῦ ἐκκλησίου

στικοῦ γάμου, τοῦ μόνου καὶ μπορεῖ νὰ δῶσῃ εὐτυχίαν καὶ εἰρήνην.

Πρὸσ στήτῆν ἐνόμοσεν ὁ νέοσ ὅτι ἡ κόρη ἤρησεν νὰ ὑποχωρή εἰς τās ἀρχὰσ του, διὰ τὴ ἐκ μέρουσ του ὑποχώρησισ ἦτο ἀδύνατοσ. Ἐχωρίσθησεν. Ἐνῶ ἀπεχωρίσθησεν, ἡ νέα τοῦ λέγει.

— Ἀ; μὴ βασανίτῃ ὁ ἓνασ τὸν ἄλλον, μὴ ζῆτῆσ πλέον σινεντεῖξεισ μᾶς μου. Ὄχι, ἐάν ἠδινάμην νὰ φύγω μαρῶν ἄπ' ἐδῶ. Ἄλλὰ δὲν δύναμαι εἶμαί τόσοσ πτωχῆ... — Δὲν μπορῶ νὰ πάσω νὰ σὲ βλέπω...

Ἡ ἀγωνία μεταξὺ τῶν δύο τοῦτων ἰσχυρῶν ὄπαρεωσ ἤρχισε. Συνηρόντο θεβαίωσ καὶ συχνῶτερα μολοῦσα ἡ πρῶτοσ. Συνηρόντο διὰ τὴν ἠγάκα ὁ ἓνασ τὸν ἄλλον, ἐξῆτῆον τās σινεντεῖξεισ ταῦτασ διὰ τῆσ κηθέασ των ἔρωτεσ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ ἓνασ ἠνεχώρησε. μὴ ἀντιχῆσ στὰ βασανιστήρια τοῦ πόθοσ καὶ τοῦ ἔσκαθε τὴν καρδιά καὶ ὁ ὀποιοσ ὀσημέρια ἐγίνετο ἰσχυροτέροσ.

Αἱ σιναντήσεισ των ἦσαν πλήρησ ἀγωνίαν καὶ ἀπελπισίαν, κατῶν τῶν ὀποίων ἐκείνοσ ἠθῆσεντο αὐτῶν σινεντεῖξιμον καὶ ἐξηνητῆμένοσ.

Ἐπὶ ἐπῆσαντο μᾶς τῆσ εἰς τὸσ ἀκονετωῦσ ὀρίζοντασ τῆσ ζωῆσ τῆσ. Μετεχειρίσθη πᾶν διαφωτιστικῶν μέσοσ, τὸ ὀποιοσ ἠδίνετο νὰ τὴν πείρη, ἀλλὰ ματαιώσ. Ἐκείνη τὸν ἠκουε μετὰ ὀνειροπῶδα μάτια. Δὲν ἦκουε τίποτε, δὲν εἰπίστευε τίποτε ἀπὸ ὄσα ἔλεγε.

Κάποτε τοῦ εἶχεν εἶπει.

— Νομίζω πῶσ ὅτι λῆσ εἶνε δυνατόν καὶ νομίζω ὄτι αὐτόσ εἶνε ὁ λόγὸσ διὰ τῶν ὀποίων σὲ ἀγαπῶ. Ἐννοῶ, ἀλλὰ δὲν πιστεύω. Μόλισ χωρὶσθησ ἐπ' ἐμὲ, πᾶν ὄτι μοῦ τῆσ φεύγει μᾶς σου.

Τὸ δρᾶμα διήκεισε ὄλοσ περίωσ ἔτη ὄταν τῆσ κόρησ ἡ ἠγεία ἐκονομῆστωσ. ἠθῆσεντο βαρεία, ἐγκατέλειπε τὴν ἑργασίαν τῆσ, ἔπαυσε νὰ παρεκλούθη τὸ ἔργον τῆσ διοργανῶσεωσ του καὶ ἔπεσεν μῆλς χρόνῃ. Ἐκείνοσ ἀποφείων τὸσ συντροφόσ του περὶνοσε τὸν καιρὸν του πῆσιον τῆσ. Ἐκάθητο παρὰ τὴν κλίνην τῆσ καὶ ἔβλεπεν αὐτὴν φεύγουσας ἐκ τῆσ σθεσνείαν καὶ ὀσημέρια σθονομῆσην. Ὁ πρῶτοσ ἔρωλεγε τὸ πρῶτοσιν τῆσ εἶπε.

— Μιλῶσε μου γιὰ τὴ ζωὴ, γιὰ τὸ μέλλον, τοῦ ἔλεγε.

Ἄλλ' ἐκείνοσ ὄμιλει περὶ τοῦ παρόντοσ, ἀπειθεῖμον πᾶν ὄτι μᾶσ συντρέβει, περὶ ὄλων ἐκείνων τῶν ζῆτημάτων, διὰ τὰ ὀποία μῆλλει νὰ παλαίση κατ' ὄλην τῶν τῶν ζωῶν. Ἀμύλησε περὶ πραγματίων τὰ ὀποία πρέπει νὰ ἀποκαποῖν ἐκ τῆσ ζωῆσ τοῦ ἀνθρώποσ.

Ἐκείνη ἠκροῶτο μέχρησ ὄτου, ὁ πόνωσ τῶν ὀποίων τῆσ ἐπροξένησεν οἱ λόγοι του, κατῶτε ἀνεσφόροσ. Ἀνοθεῖσα τὴν χεῖρά τῶν τῶν ἐστατήτοσ δι' ἓνοσ ἰσπευτικῶ ὄλέμματοσ τῆσ.

Μετὰ πινασ ἡμέρασ ὁ ἰατρός πιστοποίησ ὅτι ἡ νέα πᾶσχι ἀπὸ καλπαζόουσαν φθειαν καὶ ὄτι ἡ κατῶσταισ τῆσ δὲν παρῆχει καμμίαν ἐλπίδα σωτηρίαν. Ἐκείνησ ἐκείνοσ τῆν κεφαλήν καὶ ἔμεινεν ἀφανωσ.

— Γνωρίζω, ὅτι πολλὴ ταχέωσ φεύγω γιὰ τὸν ἄλλον κόσμον, τοῦ λέγει ἐκείνη τὸν κόσμοσ τὸν ὄραϊον, τὸν ἄγνωστον κόσμοσ, δός μου τὸ χεῖρ σου. Καὶ λαβοῦσα τὸ χεῖρ του, τὸ ἔφερεν εἰς τὰ πρῶτοσιντα χεῖλῆ τῆσ καὶ μετὰ ψυχικήν ἀγωνίαν τοῦ λέγει.

— Συγχώρησε με, σοῦ ἔκαμα κακόν. ἠτο σφάλμα μου. Σὲ ἔκαμα νὰ ἐποφῆρησ τῶρα πὸν κατῶσταισ σινεντεῖξιμον, ὄλεπο ὄτι ἡ πίστισ μου δὲν ἦτο παρὰ φόβοσ, ἐκείνο τὸ ὀποιοσ πρῶτερον δὲν ἠδινάμην νὰ ἐννοήσομ, τὸν πόθοσ καὶ τās προσπαθείασ μου. ἠτο ὁ φόβοσ, ἀλλ' εἶνε στὸ ἀμᾶ μου, ἐγεννήθη με αὐτόν. Τῶρα τὸ νομίζω, ἀλλ' ἡ καρδιά μου δὲν ἠδίνετο νὰ σινεφωνήση μετὰ τὴν ἰδέων σου.

Μετ' ὄλίγασ ἡμέρασ ἡ κόρη πεθαίνει. Ἐκείνου τὰ μαλλιά ἔγειναν κάτασπρα ἐκ τῆσ ἀγωνίανσ, καὶ τοῦ ἠγε μολῶσ τὸ τρακοσμένον ἔτοσ τῆσ ἠλικίασ τῆσ.

Ὄλιγον ἀργότερα ἐννεμῆσθη τὴν μόνην φίλην τῆσ κόρησ ἐκείνησ, τὴν μαῦθησιν τῶν. Εἶνε αὐτῶ ὄλοισ πιστοὶ καὶ θὰ ἀποθᾶνωμεν πιστοὶ. Πολυτόλως γάμοσ δι' ἐμὲ δὲν εἶνε γάμοσ. Παιδιὰ πὸν γυναικῶντα ἔκ τοιούτου γάμου, ἔρωσ ὄτι εἶνε δυστυχῆ. Ἡ ἀγάτη καθαρῶσεται μόνον διὰ τοῦ ἐκκλησίου

ἀγάτην καὶ σέβοντα τὴν μνήμην τῆσ.

Τὸ ἄμυρὸν τούτο γεγονός τῆσ κόρησ ἐκείνησ, ἡ ὀποία κατεστράφη, τὸσ δίδει τὴν δύναμιν καὶ τὸσ ἀπεῖνε τὸν πόθοσ νὰ ἐκδικῆσεν αὐτὴν στὸν ἄγῶνά των.

Τὸ φεῖμα τῶν ἐσορτάσιμωσ ντυμένωσ ἐκείνων ἀνθρώπων προχωρεῖ ἐπὶ τὸ φῶσ τοῦ ἡλίου. Ἐνασ εὐθύμοσ θῶροδοσ τὸ συνοδεῖται. Τὰ παιδιὰ φωνάζουν καὶ γελούν. Ὅλοισ θεβαίωσ δὲν εἶνε φαιδοῖ. Ἐνασ πολλῶσ καρδίεσ τās ὀποίασ παρῆει ἡ λῶπη, πολλὰ πνεῦματα βασανίζόμενα ἐπὶ τῶν ἀντιφάσεωσ τῆσ ζωῆσ, ἀλλ' ὄλοισ βαδίζομεν πρὸσ τὰ ἐμ-πρῶσ. Καὶ ὁ σκοπὸσ μᾶσ εἶνε Ἐλευθερία, ἐλευθερία.

Ο ΚΙΤΣΕΝΕΡ ΩΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ἐῖ λέγουσ διὰ τῶν μεγάλων αὐτῶν στρατιωτῶν, ὁ ὀποιοσ δὲν ὑπάρχει πλέον.

Ὁ λόγδοσ Κίτσερετ ἀποτελοῦσε μυστήριον διὰ τās γυναῖκασ, μετὰ τῶν ὀποίων εἶχε τὴν φῆμην μωσοῦνον. Τούτο ἐξήγησε περισσότερο τὴν περιέργειάν των νὰ τὸν γνωρίσουν, καὶ κατὰ τās σπανίασ περιόσασ καὶ ἐνεφανίζετο εἰς Ἀσκοτ, τὸ κέτριον αὐτὸ τοῦ καλοῦ κόσμου, αἱ ὄραίασ τὸν περιεκύκλωνον, πρῶτοσ τῶ ὀποιοσ διευκῶδάζεσ, ἀλλὰ καὶ ἐστενοχωροῦσεν τὸν μέγλον ἐκείνου ἀνδρα.

Πολλοὶ τὸν ἔρωτοῦσαν καμμίαν φροδᾶ ἂν ἦταν ἀλήθεια διὰ ἀπειροῦσθε τὴν σιναναστροφῆν τῶν γυναικῶν, ἀλλ' ἐκείνοσ ζῆδιε σινήτοσ ὄδοισιν ἀπάντη

ΤΗΝ ΕΠΙΛΗΡΩΣΕ

Σ' ένα αριστοκρατικό χορό, ένας τῶν προσκεκλημένων, ὁ ὁποῖος ἦτο κατωτέρως κοινωνικῆς τάξεως ἐκείνης εἰς τὴν ὁποίαν ἴσταντο οἱ περισσότεροι προσκεκλημένοι, ἐλλησαίσατο μίαν δεσποινίδα «ὕψηλης περιωπῆς» καὶ τῆς ἐζήτησε νὰ τὴν χορεύσῃ. Ἡ δεσποινὴς μὲ τὴν ὑψηλὴν μύτη τὸν ἐκύτταξε σαστισμένη, ἐπειτα ἐγύρισε τὸ πρόσωπό τῆς ἀγερώχως προσθέτουσα.

— Λυποῦμαι, κύριε, ἀλλὰ—τέλος πάντων εἰμαι λιγάκι παράξενη εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν καβαλλιέρων, ξέρετε. Δὲν μπορῶ νὰ δεχθῶ οἰονδήποτε.

— Τότε ἀπεκρίθη ἦσυχά ὁ κύριος· δὲν συμφωνοῦμεν, δεσποινίς. Ἐγὼ δὲν εἰμαι καθόλου παράξενος.—χορεύω οἰονδήποτε, γιὰ τοῦτο μάλιστα καὶ ἐζήτησα νὰ σὰς χορεύσω.

ΕἰΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΟΥ

Ὁ ποιητής. — Σὰς παρακαλῶ, κ. ἀρχισυντάκτη, διαβάξετε τὸ τελευταῖό μου ποιήμα ποὺ σὰς ἔστειλα ;

Ὁ ἀρχισυντάκτης. — Εὐχαριστῶς ἀν μοῦ ὑπόσχεθήτε, ὅτι θάναε τὸ τελευταῖό σας.

Ὁ ΛΟΓΙΟΣ

Ὁ διδάσκαλος (εἰς τὸ σχολεῖον). — Θωμά, ἔχεις τὰ καθαρότερα χέρια ἀπ' ὅλα τὰ παιδιά στὴν τάξη. Πες στοὺς συμμαθητὰς σου πῶς κατορθώνεις νὰ τὰ κρατῆς καθαρά.

Ὁ Θωμάς (ντροπαλά καὶ κατακόκκινος). — Ἡ μαμμὰ μου μὲ βάζει καὶ πλένω τὰ πιάτα στὸ πρόγευμα.

ΤΙ ΕΙΜΑΙ ;

Ἔχω ἐκτροχιάσει τράινα, ἔχω σῶσει τὴν ζωὴν εκατομμυριοῦχου καὶ φυσικὰ ἐνυμφεθῆν τὴν ὡραίαν θυγατέρα του, ἔχω διδάξει τὸ Εὐαγγέλιον, ἔβρισκα θεραποεὺς κρημμένους σὺν δόσος, ἔχω ὀδηγήσει στρατιὰς εἰς τὴν νίκην καὶ τὸν θρίαμβον, ἠπῆρξα βασιλεὺς, ἔχω ἰδεῖ τὴν Κόλασιν καὶ ἔχω περιοδεύσει ὀλόκληρον τὸν Παράδεισον, ἔχω αἰχμαλωτίσει ἀνθρώπους εἰς τοὺς ὁποίους ἔπειτα ἐγὼ ἔδωσα τὴν ἐλευθερίαν, ἠπελήθησα τὴν τιμὴν τῶν γυναικῶν καὶ τὴν ἔσωσα ἔπειτα, κατεδίκασα τὸν ἔνοχον εἰς θάνατον καὶ ἠθῶωσα τὸν ἀδῶον, ἔκτισα ἔθνη καὶ κατέστρεψα ἔθνη, μετέβαλα τὴν φτώχεια εἰς πλοῦτη καὶ τὴς πορφύρας εἰς κορέλια, ἐπολέμησα εἰς τὰς Στανροφορίας, ἔλαβα μέρος εἰς τὴν Ἐπανάστασιν, ἔκαμα ἀνθρώπους πολιτικούς καὶ ἔκαμα πολιτικούς ἀνθρώπους, ἔθωάναισα Χριστιανοὺς ὡς εἰδωλολάτρας καὶ ἐπολέμησα κατὰ τῶν εἰδωλολατρῶν ὡς Χριστιανός ;

νός, εἶμαι ἢ πηγὴ τοῦ νόμου, ἀλλὰ καὶ ἢ κατὰ στροφὴν τοῦ νόμου καὶ μ' ὅλα αὐτὰ ἐν κούτοις ἐγὼ ἔφερα σὺν κόσμῳ πρόσοδον—

ΕΙΜΑΙ Ἡ ΦΑΝΤΑΣΙΑ !

ΕΞΥΠΝΗ Ἡ ΦΙΦΗ !

Ἡ μικρὰ Φιφὴ συνώδενος τὴ μαμμὰ τῆς σ' ἕνα φιλικὸ σπῆτι, ὅπου πῆγαν προσκαλεσμένοι εἰς δεῖπνον.

Ὅταν παρουσιάσθησαν ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι σὺν τραπέζι τὴ μικρὰ Φιφὴ τὴν ἔβαλαν σὲ μιὰ ἄκρη δίπλα στὴ μαμμὰ τῆς, ἐπειδὴ δὲ ἡ ὀκιοδέσποινα ἦτο κυρία ποῦ αἷς ἄρεσε πολὺ νὰ κουβεντιάσῃ ξέχασε νὰ δώσῃ φαγητὸ εἰς τὴν μικροῦλα. Ἦρθεν ἡ ὥρα γιὰ τὰ ἐπιδόματα καὶ ἡ Φιφὴ δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ ὑπομένῃ. Σήκωσε τὸ πιάτο αἷς μὲ τὰ δυὸ τῆς χέρια πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς, ὅσο ψηλότερα μποροῦσε καὶ μὲ φωνὴν δραματικὴν ἀπὸ λυγμοὺς πείνας λέγει.

— Μήπως χρειάζεται κανεὶς ἀδειανὸ πιάτο ;

ΔΙΠΛΗ ὩΦΕΛΕΙΑ

Ὁ Βίσμαρκ, ἀπονέμων τὸν σιδηροὺν σταυρὸν εἰς ἡρώα τινα, ἀνδραγαθήσαντα ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ἐνῶ ταυτοχρόνως ὁ σιδηροὺς μακελλάριος διετέλει ἐν εἰθιμίᾳ, εἶπεν

— Ἔχω ἐντολήν νὰ σὰς προσφέρω, ἀντὶ τοῦ παρασήμου, ἑκατὸν μάργα. Τί προτιμᾶτε ;

— Καὶ πόσον στοιχίζει ὁ Σιδηροὺς Σταυρὸς ; ἠρώτησεν ὁ στρατιώτης.

— Τρεῖς μάργα, περίπου.

— Πολὺ καλὰ, λοιπὸν, ὑψηλότατε· δώσατέ μοι τὸν σταυρὸν καὶ ἔννενηντὰ ἑπτὰ μάργα.

Ἡ ΠΡΟΣΟΧΗ ΤΟΥ ... ΝΕΚΡΟΥ

Πάντες οἱ φωτογράφοι ἔχουν, ὡς γνωστὸν, στεροτύπους τινὰς φράσεις, τὰς ὁποίας ἀποτείνουσι κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς φωτογραφίσεως πρὸς τοὺς πελάτας των. Φωτογράφος τις προσκλήθη εἰς νὰ φωτογραφίσῃ τὸν νεκρὸν ἐπισήμου ἀνδρὸς, τοποθετεῖ τὴν μηχανὴν του, σπογγίζει τὸ γυαλὶ αὐτῆς, διευθετεῖ καλῶς τὰ πάντα, ἔπειτα, καθ' ἣν στιγμὴν πρόκειται νὰ ἐνεργήσῃ, ληρομονὸν ποῖον ἔχει πρότερον ἀναφανοεῖ.— Τώρα μὴ κινήσθε, προσοχῆ.

ΠΟΙΟΣ ΤΟΝ ΕΣΩΣΕ

Γιατρός (σὺν ἄσθενῆ). Λοιπὸν, φίλε μου, φθὴνὰ τὴν γλῶσσόν σου. Ὁ ἰσχυρότατος ὄργανισμός σου σὲ ἔσωσε.

Ἀσθενής. Αὐτὸ, γιατρὲ, σὰς παρακαλῶ νὰ τὸ λάβετε ἄπ' ὑφεί σας ὅταν θὰ κάμετε τὸ λογαριασμό.

ΤΟΤΕ ΓΙΑΤΙ ;

Πίφ. Ὡ. Ὅλοι αἱ γυναῖκες ἕνα πρόγραμμα εἶνε.

Πάφ. Τότε λοιπὸν γιατί ἀπαγορεύεται ἡ διγαμία ;

ΟΥΤΕ ΑΥΤΗ ΤΗ ΘΥΣΙΑ

— Πρὶν πανδρευθῶμεν, ἔλεγε, πῶς θὰ τολμοῦσε τὸ πᾶν γιὰ μένα.

— Λοιπὸν ;

— Καὶ τώρα κάθου αὐτοῦ καὶ ὁμολογεῖς ὅτι φοβάσαι νὰ ζητήσης τοῦ διευθυντοῦ σου νὰ σοὺ ἀξήσῃ τὸ μισθό.

ΚΑΚΟΓΛΩΣΣΙΑ

Ἡ μία. — Ὅταν ἀρραβωνιάσθηκα τὸν Κώστα μου, μοῦ εἶπεν, ὅτι εὕρισκτο εἰς τὸν ἑβδομον οὐρανόν.

Ἡ ἄλλη. — Τὸ πιστεύω, διότι προτιήτερα εἶχεν ἀρραβωνιασθῆ ἔξ φορές.

ΔΥΟ ΠΡΑΝΟΤΗΤΕΣ

— Ἡ γυναῖκα, ἀγαπητέ μου φίλε, μ' ἔφεραν εἰς τὴν ἀπελευσίαν.

— Γιατί ; ἀπέριψε τὴν πρότασίν σου ἢ σὲ παντρεύθηκε ;

ΜΟΝΟΝ ΕΝΑ ΚΕΦΑΛΙ

— Ἐπρεσε νὰ ὑπάρχη μόνον ἕνα κεφάλι σὲ κάθε οἰκογένεια, ἔλεγεν ὁ ρήτωρ.

— Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια, ἀπεκρίθη κάποιος ἄνθρωπος σὲ ἀκροατήριον, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸν του ἐφαίνετο πανδρεμένος.

— Συμφωνᾶτε μαζί μου ; ἠρώτησεν ὁ ρήτωρ.

— Βεβαίωτατα, ἀπεκρίθη ὁ πανδρεμένος ἄνθρωπος· πρὸ ὀλίγου ἀγόρασα καλοκαιρινὰ καπέλλα γιὰ ἑννῆ θυγατέρας, κύριε.

ΤΙ ΘΑ ΕΚΑΜΝΑΤΕ—ΕΑΝ

ΕΑΝ δύο ὄμορφα κορίτσια ἦσαν τρελλὰ ἐρωτευμένα μαζί σας καὶ γιὰ νὰ σωθῆτε δὲν μποροῦσατε νὰ ἀποφασίσετε ποῖα νὰ προτιμήσετε καὶ δὲν εἶχαι κανέναν ἄλλον οἰκεῖον εἰς τὸν ὁποῖον νὰ προστρέξετε καὶ ζητήσετε φιλικὴν συμβουλήν πλην τῆς οὐζύγου σας— τί θὰ ἐκάμνατε ;

ΕΑΝ ἠθῆλατε γεννηθῆ μετὰξθ ληστοῶν καὶ ὁ πατέρας σας ἦτο μέθυσος καὶ δὲν ἐλαυβάνατε καμμιά μέρφωσι καὶ ἐπεινοῦσατε καὶ μόλις ἐφθάνατε εἰς ἡλιζίαν εἶκοσι ἐνὸς εἰδῶν μιὰ ἀξιαγάπητος κυρία πενηντοντούτις μὲ εἰρήσιον εἰσοδήματα 100,000 φράγκων σὰς ἐζητοῦσε νὰ συμμερισθῆ διὰ βίον τὴν φτώχειαν καὶ τὴν ἀμάθειάν σας— τί θὰ ἐκάμνατε ;